

ημερα

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ

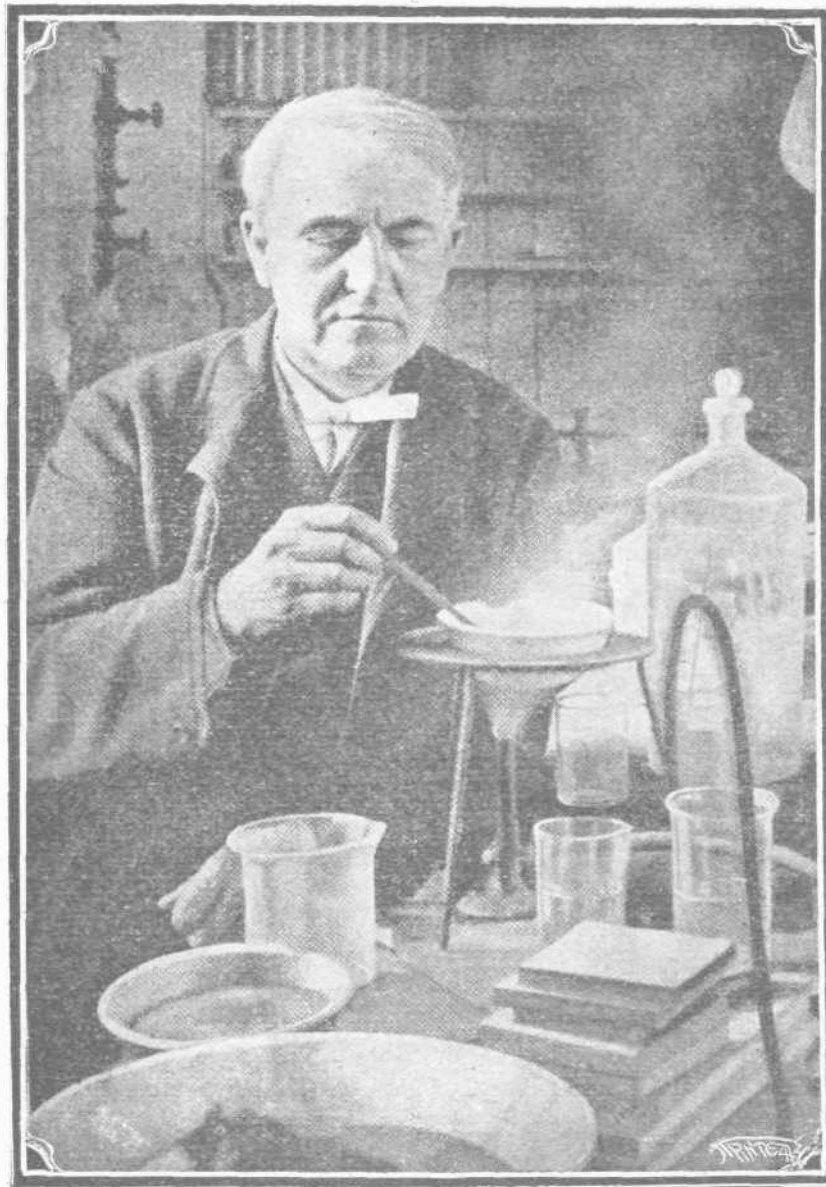
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ'. — ΤΟΜΟΣ Θ'. — ΕΤΟΣ 19

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

- ° Εσωτερικού Δραχ. 16
- ° Εξωτερικού Φράγκ. 20

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ
Φ. Ρ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ
 Όδός Σωκράτους ἀριθ. 2
 (* Ολισθεν του Βαρβακείου)

Ο ΈΔΙΣΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΧΗΜΕΙΟΝ ΤΟΥ

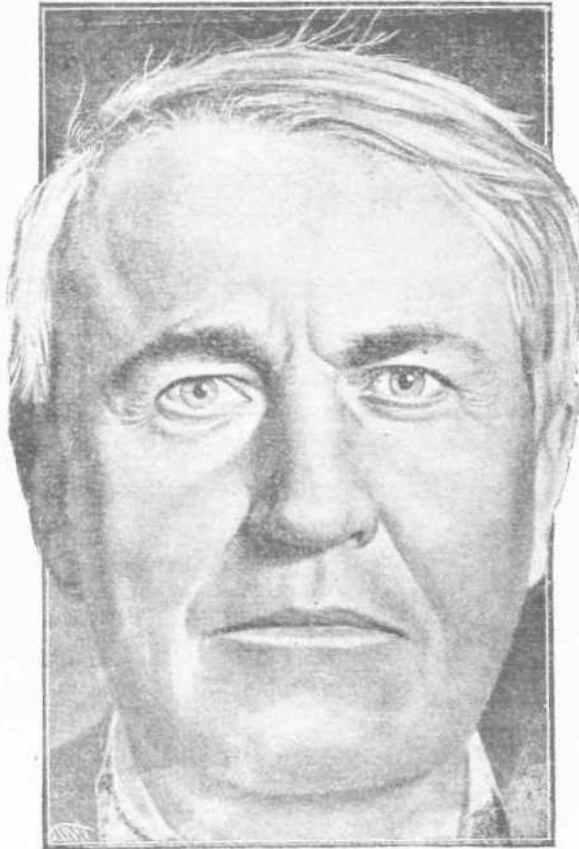
Ποιος εἰξέ'ρει μήπως ἡ ἐργασία εἰς τὴν ὁποίαν εἶπε προσηλωμένος καταλίξῃ εἰς γέαν τὰ ἀγαθάγγυα, μέλλοντα γὰ καταλίξῃ τὸν κόσμον!

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ

Τὸ ἴμπριον, ἡ βιομηχανία, οἱ τέχναι καὶ ἡ κοινωγία σήμερον ἐγθαύωσι εἰς τὸν ἀνώτατον ἰσοῦς βαθμὸν τῆς τελειότητος. Ποία διαφορὰ μὲν τῶν πρώτων ἐπιπέδων τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἐπιστήμης ἐποχῆς!

Ἐὶν ἡ ζωὴ μας εἰς ἐξήχθησιν τοῦ τοῦ ὀφείλειται ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον εἰς τὰς μεγάλας ἐφευρέσεις. Πόσες δὲ οἱ διὰ τῆς καὶ χρησιμότητος εἰς αἱ ποικιλίαι τοῦ Ἀμερικανοῦ Ἐδισοῦ ἐφευρέσεις οἱ γνωρίζομεν. Πῶς λοιπὸν γὰρ μὴ θαυμάζωμεν τὸν δαιμόνιον δημιουργὸν τῶν τόσων θαυμασίων ἔργων, διὰ τὰ μάλιστα σκεπθώμεν οὐκ εἰς ὅλας τὰς σκηνάς.

τιν καὶ τὰς θαυμασὰς ἐφευρέσεις μόνον ἢ ἐμφαντοῦς ἐφευρετικότητος τὸν ὄψασαι; Παινετικὴ μὲν δι' αὐτὸν ἔφησε μία γωνία σιδηροδρόμου διδάσκαλος ἢ πύθρον βιοπάλη.

Καίτοι δὲ οὐκ ἔφη πολλοὺς ἐργάσαμεν ἐν τῇ «Φύσει» διὰ τὴν περὶ τοῦ Ἐδισοῦ, παραδοσιατικῶς καὶ τὴν εἰκόνα τιν μέσω τῆς οἰκειότητος τιν, ἐν τούτοις καὶ πάλιν δημοσιεύομεν περιέργως καὶ ὀφείας περὶ αὐτοῦ εἰκόνας καὶ τιν ἐπεισόδια τῆς ζωῆς τιν, ἰσχυρῶς δημοσιουμέντα ἐν ἑτέρω παικῶν περιοδικῶν.

— «Θωμά, αἰώνως θά μείνης γουροῦνι». Εἶπεν αὐστηρῶς ὁ διδάσκαλος τιν μίαν ἡμέραν. Καὶ ὁ μικρὸς Ἐδισοῦ ὑπὸ τὸ βάρος τῆς σκληρᾶς αὐτῆς προφητείας, ἐξάρωσε τὸ μέτωπόν του καὶ ἔκλαιε. Ὅταν δὲ μετὰ τὸ σχολεῖον ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν τιν—ἀκόμη ἔτρεχον ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ τιν δάκρυα— διηγήθη εἰς τὴν μητέρα τιν τὸ συμβάν. Φυσικὰ ἡ μητρικὴ ἀλαζωνεία ἐπληρώθη. Καὶ ἡ κυρία Ἐδισοῦ ἀναλαβοῦσα ὅλο τὸ βάρος τῆς προσβολῆς ἔσπευσε πρὸς τὸν διδάσκαλον καὶ ἀνέκραξε:

— Κύριε, τὸ παιδί μου εἶνε πολὺ μικρότερο γουροῦνι ἀπὸ τοῦ λόγου σου! Ἀπὸ τῶρα δὲν θά ἔχη ἀνάγκη τῶν μαθημάτων σου. Ἐγὼ θά φροντίξω».

Ἡ σκηνὴ αὐτὴ ἐγένετο ἐν ἔτει 1855 εἰς τὴν πολίτην Πόρ Χούρων τῆς πολιτείας Μίχγκαν, ὅπου ὁ Θωμάς Ἄλβα Ἐδισοῦ—γεννηθεὶς τὸ 1847 ἐν τῷ χωρίῳ τῷ Ὀχιω Μιλάνω—εἶχεν ἐγκατασταθῆ πρὸ τινος μετὰ τῆς οἰκογενείας τιν.

Εἰς τὸ Πόρ Χούρων οἱ γέροντες ἐνθυμοῦνται ἀκόμη καὶ σήμερον τὴν οἰκογένειαν ταύτην. Ὁ πατήρ, ὀλίγον ἀκουόμενος διὰ τὰς ἐπιχειρήσεις τιν, ἦτο ὅμως ὀνομαστός διὰ τὴν

ἐφευρίαν τιν. Ἡ μήτηρ καταγομένη ὡς καὶ ὁ σύζυγός τιν ἐκ τοῦ Καναδά ἦτο ἄλλοτε παιδαγωγός. Τέλος ὁ Θωμάς, παραδοξὸν χαμίον, ἀπερίσκεπτον καὶ ἀκατανόητον, ὅπερ κατὰ μητέρα τιν, ἐδίψα διὰ μάθησιν, πρὸ πάντων ἐπιστημονικῶν πραγμάτων, κατὰ τὸν ἄλλον ὅμως κόσμον ἦτο ζῶν!

Ἀκαταπαύτως γυρίζων εἰς τὰ ναυπηγεῖα καὶ τὰ ἐργοστάσια ἀπέτεινε μυρίας ἐρωτήσεις εἰς τοὺς ἐργάτας.

— Τί εἶνε τοῦτο;

— Τί κάνει αὐτό;

«Εἶνε βλάκας, ἔλεγον καὶ ἀμαθής». Κανείς ὅμως δὲν ἐσκέπτετο πόσον πνεῦμα ἀναλητικὸν καὶ παρατηρητικὸν ἐπρόδιδεν ἡ παιδικὴ αὐτὴ περιέργεια.

Ἐνωρίτατα—διότι εὐρισκόμεθα εἰς τὴν Ἀμερικὴν—ὁ μικρὸς Θωμάς ἐκέρδιε χρήματα. Ἦτο μόλις ἑνδεκά ἐτῶν καὶ ἡμίσεως, ὅτε ἐπώλει ἐφημερίδας ἐντὸς τοῦ σιδηροδρόμου τῷ Πόρ-Χούρων καὶ Ντετροῦ. Ἀναλόγως ἐκέρδιεν ἀρκετά, διότι ὁ πόλεμος τῷ 1860 ἐπέφερε δίκην ἐιδήσεων καὶ ἐπομένως ἐφημερίδων. Τόσον, ὥστε ἐντὸς ἔτους ὁ Θωμάς προ-

σλαβὸν καὶ τέσσαρας ἀκόμη βοηθοὺς, ἐφεφεν εἰς τοὺς γονεῖς τιν 2000 δολάρια!

— «Αὐτὸ ἦτο ἡ πρώτη μεγάλη ἐπιτυχία τῆς ζωῆς τιν» συχνάκις λέγει.

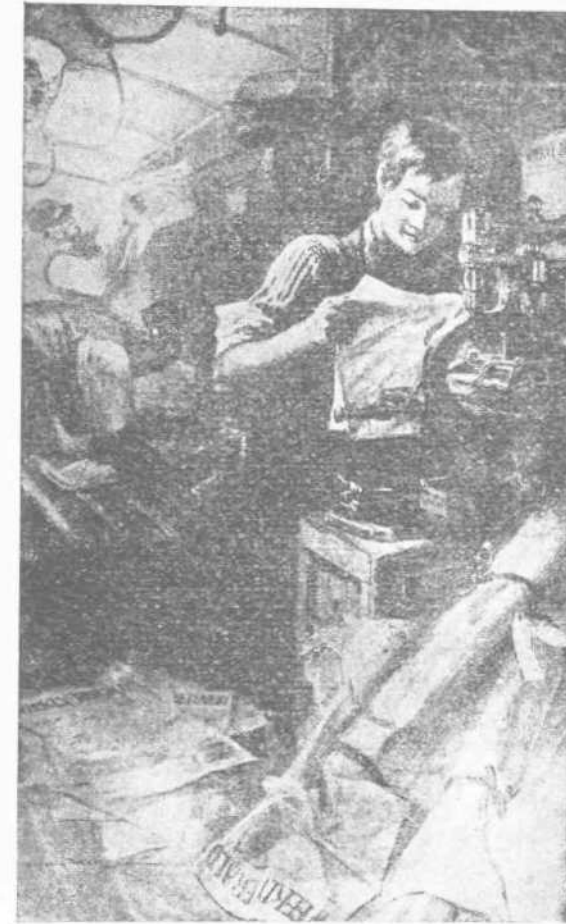
Καὶ τὰ πράγματα ἀλλοῦν. Ἐπὶ ἐνὸς κυκλοφοροῦντος τραίνου ὁ νεαρὸς πωλητὴς ἐφημερίδων ἐγκαθιστᾷ μικρὸν χειροκίνητον πιεστήριον, εἰς στενήν τιν γωνίαν τοῦ βαγονίου τῶν ἐμπορευμάτων καὶ ἐκεῖ συντάσσει, συνθέτει καὶ ἐκτυπώνει (εἰς 500 ἀντίτυπα!) μίαν ἐφημερίδα, μεγάλην ὡς κοινὸν ρινόμακτρον—τὴν Weekly Herald—ἣν καὶ πωλεῖ ἀντὶ τριῶν ὀβυλῶν εἰς τοὺς ἐπιβάτας, μανθάνοντας οὕτω ἐν ταξιδίῳ ὅλας τὰς εἰδήσεις τὰς ἐκ τῶν σταθμῶν συλλεγομένας: Γεννήσεις, γάμους, θανάτους καὶ διάφορα ἄλλα... χωρὶς γὰρ ὑπολογίσωμεν καὶ τὰ ὀρθογραφικὰ λάθη. Ἐν μόνον φύλλον ὑπάρχει ὑπὸ ἡμερομηνίαν τῆς 3 Φεβρουαρίου 1862, τὸ ὅποιον ἡ κ. Ἐδισοῦ φυλάσσει ἐπιμελῶς.

Παρὰ τὸ πιεστήριόν τιν ὁ Ἐδισοῦ ἐγκατέστησε καὶ τιν ἠλεκτρικὴν στήλην, ἀλλ' ἐκ τῆς διηνεκοῦς κινήσεως τοῦ τραίνου καὶ τῆς ἀταξίας σύρματα καὶ ὄρεα συγχέονται καὶ τέλος ἡμέραν τιν τὸ κινητὸν ἐργαστήριον τοῦ μικροῦ Θωμά καίεται.

Φυσικὰ ὁ ἐπιθεωρητὴς ὀργίζεται, ἀρπάζει τὸν πρόωρον ἠλεκτρολόγον ἀπὸ τοῦ αὐχένος καὶ τὸν ρίπτει ἔξω, ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου ἐνὸς σταθμοῦ μετὰ τῶν λειψάνων τοῦ πιεστηρίου τιν, τῆς στήλης καὶ... τῶν ὀνείρων τιν.

Ἐνῶ δὲ τὸ τραῖνον ἐφεφγε καὶ ὁ ἀποδιοπομπαῖος Θωμάς ἐσκέπτετο περίλυπος τὴν ἀστάθειαν τῆς τύχης, αἰφνης τὸ σύριγμα ἄλλου καταφθανόντος τραίνου τὸν περιστᾷ καὶ ἐγείρει τὴν κεφαλὴν τιν. Ἀποτίρω καὶ πρὸ αὐτοῦ, ἀμέριμον πρὸ τοῦ ἐπερχομένου κινδύνου ἐπαίξεν ἐπὶ τῶν γραμμῶν μικρὸν παιδίον.

Μ' ἐν τῆσιν ὁ ἀγαθὸς Θωμάς; ὀργῆ καὶ

Εἰς τὴν γωνίαν ἐνὸς βαγονίου συντάσσει καὶ τυπώνει τὴν ἐφημερίδα τιν.

τὸ σώζει ἀπὸ βέβαιον θάνατον... Καὶ διὰ τὸν ὁ πατήρ τιν—ὅστις ἦτο τηλεγραφητὴς τοῦ σταθμοῦ—ἠρώτησε πῶς ἠδύνατο ν' ἀποδείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνην τιν εἰς τὸν θαυραλαῖον σωτήρα τιν τέκνου τιν:

— «Ἀπλοῦστατα, ἀπῆντησεν ὁ Ἐδισοῦ. Ἀφοῦ ξέρετε τὴν τηλεγραφίαν, γὰρ μοῦ δώσητε μερικὰ μαθήματα.

Εἰς δύο μῆνας ὁ Ἐδισοῦ ἐγνώριζε τόσα, ὅσα καὶ ὁ διδάσκαλος τιν. Καὶ οὕτω πρῶταν τιν εἰσέρχεται εἰς ἑν τηλεγραφικὸν γραφεῖον ἐν Μέρφιδη, διὰ γὰρ ἐπιτύχῃ μίαν θέσιν. Ἐπὶ τῇ θέσιν τοῦ προστύχου αὐτοῦ νεανίσκου τὸ προσωπικὸν δὲν ἔδειξε καμμίαν εὐγένειαν, καθότι ἀπουσίαζε καὶ ὁ διευθυντής. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Θωμάς ἐπέμενε, τοῦ ἔδειξαν γελῶντες μίαν τράπεζαν, ἐφ' ἣς ἐκει-

το ἡ μηχανὴ τῆς γραμμῆς Ἀγ. Λουδοβίκου, ἣτις ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ μάλλον δυσκολωτέρα καὶ κοπιωδεστέρα. Μόλις ὁ Ἐδισοῦ εἶχε καθήσει, ἐξητήθη ἡ γραμμὴ.

Ὁ νέυλης ἀπῆντησεν εἰς τὴν πρόσκλησιν καὶ ἠρξάτο συνεννόησις ἐντελεστάτη. Ὅλοι οἱ ὑπάλληλοι εἶχον ἀρῆσει τὰς θέσεις τιν καὶ συνεσωρεύθησαν πρὸ τοῦ ἀρχαρίου, περιέργοι γὰρ ἴδον τι θά ἔκαμνε πρὸ τοῦ ἠλεκτρικοῦ αὐτοῦ κυκλώου.

Ἡ συσκευή ἐβόμβει ὡς ραπτομηχανή. Καὶ ὅμως ὁ περιέργος οὗτος μείρας ἀπαθῆς ἐξετέλει τὴν ἀλληλογραφίαν ἐπὶ λέξει, ἔγραφε καὶ μάλιστα καλλιγραφικῶς τὰ τηλεγραφήματα, μετὰ λέξεις καὶ τὰ γράμματα πλήρη, μὴ παραλείπων οὐδεμίαν στίξιν. Καὶ μόλις ὁ πομπὸς τοῦ Ἀγ. Λουδοβίκου κουρασθεὶς ἤρρισε γὰρ βραδύνη, ὁ Ἐδισοῦ εἰρωνικῶς τοῦ ἐξαπέστειλε τὴν ἐξῆς φράσιν: «Ἐμπρὸς λοιπὸν, ζουνηθῆτε ὀλίγον, δὲν εἴμεθα παιδαρέλια!»

Ἀλλ' ἐν ἄργει ν' ἀναφανῆ παρὰ τῷ Ἐ-

δισον ή δαιμονία εφευρετικότης του. Εβρίσκειτο εν Βοστώνη ως νυκτερινός υπάλληλος τηλεγραφείου. Ήπειδή όμως αντί αναπαύσεως την ημέραν επεδίδετο εις μελέτας, την νύκτα εκ του κόπου λάθρα κατελαμβάνετο υπό του ύπνου.

Τούτο όμως αντιληφθείς ο διευθυντής του γραφείου, τον διέταξε του λοιπού να τηλεγραφή ανά πάσαν ημίσειαν ώραν το γράμμα Α.

— Πολύ καλά απέκριθη ο ένοχος.

Και την επομένην πράγματι το μηχανήμα του Έδισον—και όχι αυτός—εξαπέστειλε το Α, χάρις εις την συναρμοσίαν της τηλεγραφικής συσκευής του και ενός μηχανισμού ώρολογίου. Ούτω εξησφάλισε την γαλήνην και την άτιμωρησίαν του.

Έκ Βοστώνης έρχεται εις την Ν. Ύόρκην. Ήτο τό έτος 1870 Έλαφρότατος τα θηλάκια αλλά πλούσιος, εις όνειρα και ιδέας διεύρετο μίαν ημέραν την Wall-Street, την οδόν των χρηματιστών. Πρò των γραφείων ενός πρακτορείου έχοντος το μονοπώλιον των «tickers»—μηχανημάτων γραφόντων αυτομάτως επί των ταινιών τας διατιμήσεις του χρηματιστηρίου—αλήθως κόσμον με άγωνίαν συνωθεϊτό. Τα «tickers» είχαν παντού σταματήσει, χωρίς να δύναται ή διευθυνσις να εύρη τό αίτιον του δυστυχήματος... Τότε ο Έδισον εισέρχεται εις τό πρακτορείον και προσφέρει να έπανορθώση την βλάβην. Δέχονται, και μετ' όλίγα δευτερόλεπτα τα μηχανήματα επαναρχίζουν την εργασίαν των.

— Σας προσλαμβάνω με 1500 φράγκα μηνιαίως, του λέγει ο διευθυντής ενθουσιασμένος.

Πράγματι εγκαθίσταται εις την νέαν θέσιν του, τῷ παρέχονται όλα τα εργαλεία και υλικά άτινα ζητεί και μετά τινα χρόνον, παρουσιάζει εις τους προϊσταμένους τον εν «ticker» θανμασίας τελειότητος.

— Πόσα ζητείτε να μῆς πωλήσετε την εφεύρεσιν σας, τον έρωτῶ ο διευθυντής.

Ο Έδισον έμελλε να ζητήση «25,000 φρ», αλλά διατάζει φοβούμενος, ότε προλαμβάνων ο διευθυντής εξακολουθεῖ :

— Λοιπόν εἶσατε εὐχαριστημένος με 200,000 φράγκων ;

Ένῳ δὲ ο Έδισον κατέπληκτος ἤνοιγε τό στόμά του, ο προϊστάμενός του ἐλαφρῶν τουτο ως διαμαρτυρίαν :

— Φεῦ ! λέγει ἀπογοητευμένος, δὲν δύναμεθα να εὐρωμεν περισσότερα.

Καὶ τότε ἡγεμονικῶς ο εφευρέτης συγκρατεῖται εις την πώλησιν.

Ήτο 23 ἐτῶν. Η ἐποχή των μεγάλων του εφευρέσεων αρχίζει, ή δόξα του μειδιᾷ.

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ο Έδισον ἀφείλει πολλά

εις την εἴνονν τύχην του, περισσότερα ὅμως εις την ἐπίμονον εργασίαν του.

Καὶ ὄντως ή εργατικότης του εἶνε παροιμιώδης. Γνωσίον εἶνε τό ἐπεισόδιον του πρώτου γάμου του, ότε ἐλησμόνησε την ὥραν τῆς τελέσεως του μυστηρίου δι' ἐν πείραμά του.

Καὶ καθ' ὅλην την ζώην του ἔδωκε δείγματα ενεργητικότητος ἀσυνήθους, θυσιαζων και τὰς ἀπαραιτήτους ὥρας των ἀναπαύσεων, πολὺ πέραν του μεσονυκτίου, εις την λύσιν ενός προβλήματος.

— «Διὰ να κατορθώσητε τον σκοπόν σας μὴ κρίπιτε τα βλέμματά σας ἐπὶ του ὀρολογίου !» λέγει συχνάκις.

Καὶ ἐν τῷ ευρυτάτῳ εργαστηρίῳ του ἐν Ὁράγγη (Νέα Ἱερσεύ) ὑπάρχει μικρὰ στρατιωτικὴ κλίνη, ὅπου ο ἐνδοξος φυσικός—ὅστις κοιμάται πολὺ ὀλίγον και ἀδιάφορον πού και πότε—ἀναπαύεται συχνάκις τὰ ἐξημερώματα, μετὰ κοιπώδεις ἀναζητήσεις καθ' ὅλην την νύκτα.

Εἶνε θαῦμα τό εργαστήριον αὐτό τῆς Ὁράγγης με τους πέντε γιγαντώδεις ὀρόφους του και ἐν μέσῳ βασιλικῷ κήπον. Ὅποια διαφορά μεταξὺ τούτου και τῆς πρώτης ἐν τῷ αἰδηροδρομικῷ βαγονίῳ γωνίας του, ὅπου εἶχεν ὁ ὄνειροπόλος νεανίσκος ἐγκαθιδρύσει την πρώτην ἡλεκτρικὴν συσκευὴν του !

Αἰθουσαι πλήρεις μηχανημάτων και εργαλείων. Ἰδιαίτερα τμήματα τῆς φυσικῆς, τῆς φωτογραφίας, τῆς ραδιοενεργείας. Βιβλιοθήκη 62,000 τόμων ! Μουσείον χιμείας ἔνθα δὲν λείπει οὔτε ἐν μετάλλοι, ἐν μεταλλοειδῆς, ἢ ἐν ἐκ των γνωστών ὀργανικῶν σωμάτων. Καὶ παρ' ὅλα ταῦτα ὀλίγκηρον ἐπιτελεῖον σοφῶν, μαθηματικῶν, σχεδιαστῶν, ἡλεκτρολόγων, μηχανικῶν κτλ. Τοιοῦτος εἶνε ο κύκλος των εργασιῶν του σοφοῦ Ἀμερικανοῦ... Διὰ τὸν εἰσιόν του ο Έδισον ἀρκεῖται μόνον εις ἐν μικρὸν και μέτριον γραφεῖον ἔνθα εὐρίσκονται δύο μόλις κακότεχνα ἔδρα, μια τράπεζα και ... φιάλαι.

Ἄς εισέλθωμεν εις τό γλίσχρον αὐτό δωμάτιον. Ὁ μέγας εφευρέτης, ἀπεροφημένος ως συνήθως, δὲν θὰ στρέψῃ την κεφαλὴν του, δὲν θὰ ἀντιληφθῇ τῆς παρουσίας σας. Ἄν ὅμως εὐρίσκειται ἐν ἀναπαύσει, τότε θὰ σπεύσῃ πρὸς τὸν ξένον τον με τό ὕφος χαριεν και την χεῖρα τεταμένην. Καὶ θ' ἀναγνωρίσητε την βαρεῖαν αὐτὴν κεφαλὴν με την δυσπειθῆ κόμην, ἣτις ἤδη ἐλευκάνθη και την ἀτριχον μορφήν του ἐν ἢ ἰδίῳ διακρίνοντα τό εὐρὸν μέτωπον, οἱ ἐκτάσπινθηροσβόλοι ὀφθαλμοῖ του και τό ὀλίγον σκωπτικὸν στόμα του.

Ἀρχίζει ή συνδιάλεξις. Τὰ βλέμματα του Έδισον ἀκολουθοῦσι τὰς κινήσεις των χειλέων σας, διότι ο εφευρέτης εἶνε προσβεβλημένος ὀλίγον ὑπὸ βαρυκοείας, ἔνεκα του ὀπίου

και ὑψώνει την χεῖρα του και διὰ τῆς παλάμης του τείνων τό ἀριστερόν ὄτιον, προπαθεῖ να συλλάβῃ τὰς λέξεις σας. Ὡς πρὸς τό ἄλλο οὐς, εἶνε παντελῶς ἄχρηστον, δι' ὅπερ και ή δεξιὰ χεῖρ του αἰωνίως κρέματα εις τό θυλάκιόν του. Η φωνή του εἶνε γλυκεῖα, εὐλητικός και πολὺ εἴρων, ἀλλ' ἀνευ ὀπισθοβουλίας, καθότι ο εργατῆς οὗτος τῆς ἐπιστήμης εἶνε ἐντελῶς ἄκακος, πάντοτε εὐχαρῖς, οὐδέποτε νευρικός, εἶς ἐξαιρετος «προϊστάμενος» ὑφ' ὅλων λατρευόμενος, οἰκείως ἀποτεινόμενος εις τοὺς βοηθοὺς του, χαρ-εντιζόμενος και μετὰ του ἑσχάτου των εργατιῶν του.

Τέλος προσέχετε εις την ἐνδυμασίαν του.

Η βλοῦζα ενός βοηθοῦ φαρμακείου, ὅπως κηλιδομένη και κεκαμμένη ὑπὸ των ὀξέων γελωίως περιβάλλει τὸν ἀρετῆ εφευρέτην, κλείεται δὲ εις τὸν λαμῶν διὰ λαμιωδέτου πλατέως και ἀμφιβόλου λευκότητος.

Τί θέλετε ; Τὸ ἐνδύσεια πάντοτε ἐπῆρξεν ή τελευταία σκέψις του σοφοῦ μας. Πολλάκις εις δεξιῶσεις ἐξελήφθη ως παρειακτος. Ἐπενδύτην ποτε δὲν φέρει.

Εἰς την πολυάσχολον του σοφοῦ τούτου ὑπαρξιν μία καλὴ νηρητῆ σκορπίζει πολλὴν χαρὰν και θέτει τάξιν παντού. Μίαν ἡμέραν ο Έδισον ἐξέδραμε μετὰ τῆς οικογενείας Μίλλερ ἐπὶ του ὄρους Βάσιγκτον. Ἐκεῖ του ἔδειξαν μίαν ἐφημερίδα «Μέσῳ των νεφῶν» ἐκδομένην, ὡς και ο τίτλος λέγει. Ὁ διευθυντής ζητεῖ ἐπὶ τῆ εὐκαιρίας ταύτῃ ὀλίγας λέξεις ἀπὸ τὸν ἐπιφανῆ ἐπισκέπτην διὰ τό φίλλον του και οὗτος ἔγραψε : «Π ὀρωατέρα κόρη του Ὁμο εἶνε ή δεσποινίς Νίνα Μίλλερ !» Καὶ ἰδοὺ πὼς μετὰ τὸν πρώτον γάμον του μετ' ἀπλῆς τινος εργατάδος, ἣτις τῷ ἀρῆκεν ἕνα υἱόν, δεύτερος σύνδεσμος τὸν ἤνωσε μετὰ τῆς κόρης του εφευρέτου Μίλλερ, γυναικὸς μεγίστης νοημοσύνης, χαριτωμένης και πολὺ μετριόφρονος, ἣτις γνωρίζει να ἐνδιαφέρεται διὰ τὰς εργασίας του συζύγου της και να του προσφέρῃ ἐν ὄρα των ἀναπαύσεων την τέτην και την γαλήνην ἐν τῇ οικογενεία του.

Η ἀλήθεια εἶνε, ὅτι ή κυρία Έδισον ἐ χρειάσθη μεγίστην ἐπιμονὴν διὰ να καταστήσῃ κανονικωτέραν την ζώην του συζύγου της και ἀσφαλεστέραν την υγείαν του. Ἄν δὲ ἀκόμη συχνάκις εις την στρατιωτικὴν του κλίνην και πολλάκις τό μεσημβρινὸν γεῦμα τὸν ἐπισκέπτεται εις τό εργαστήριόν του—ὀλίγος ἄρτος ἰχθεῖς και τῆς τῆς ὀ Έδισον περαζεται εὐκόλως ἐκ γαστραλιγῶν,—τουλάχιστον ὅμως διασχίζει καθ' ἑκάστην 400 μέτρα διὰ μέσου του κήπου του, αἰτινα χωρίζουν την κομποτάτην ἔπαυλιν του ἀπὸ την ἐπιστημονικὴν ἐστίαν.

Ἐκεῖ δὲ εις την πολυτελῆ κατοικίαν του, πλήρη ἔργων τέχνης, ο Έδισον εὐκόλως μεταμορφοῦται εις ἀγαθὸν ἀγρονόμον και πατέρα ἐξαιρετον. Μεθ' ὀπόσης χαρῆς ἐπανευρίσκει τὰς θωπείας των τριῶν τέκνων του. Τῆς Μαδελένας, μεγάλης και ὀραίας 20ετοῦς κόρης, του Καρόλου, ἐπιμελοῦς σπουδαστοῦ, ὄνειρευομένου πρὸ πάντων την θάλασσαν και του μικροῦ Θεοδώρου, ὅστις φαίνεται ἐκληρονόμησε παρὰ του πατρός του τό ἐξερευνητικόν, εφευρετικὸν και βιομηχανικὸν πνεῦμα.

Ἦδη εἶνε ἀνάγκη να ἀγαμηθηθῶμεν των θανμασιῶν ἀνακαλύψεῶν του ;

Ὁ Γκράβαν Βήλ, πραγματοποιήσας μίαν ἰδέαν, προηγουμένως ριφθῆσαν ὑπὸ τινος Γάλλου και ενός Γερμανοῦ, εἶρε την ἀρχὴν του τηλεφώνου. Ἄλλ' ή συσκευή ἦτο λίαν ἀτελής. «Ποτε δὲν ἠκούσθη χειρότερος θόρυβος ἀπὸ την βομβῶσαν αὐτὴν παλαιὰν μηχανήν» ὅπως ἔλεγεν αὐτὸς οὗτος ο Έδισον.

Διαλύει λοιπόν ο εφευρέτης, κατὰ τό σύστημα του, μίαν τοιαύτην μηχανήν. . . Του ἐπέρχεται ή ἰδέα να την συνδυάσῃ μετὰ του «μικροφώνου» μόλις τότε εὐρεθέντος ὑπὸ του Hughes, και πρὸ πάντων να προσθέσῃ και τῆς ἰσχύος τι ἐπαγωγῆς, δι' οὗ οἱ τηλεφωνοῦμενοι ἠχοι, καθαρῶτατα ἐγίνοντο δεκτοί. Ὁ τριπλοῦς οὗτος συνδυασμὸς ἀπετέλεσε τό ἐν χρήσει ἤδη τηλεφώνον, ὅπερ οὔτω μόνον ἐγένετο εὐχρηστον και τόσον ὀφέλιμον. Πρὸ τῆς τελειοποιήσεως ταύτης του Έδισον, ο Μπὴλ πλοσέφερεν εις ἕνα φίλον του μέρισμα κέρδους ἐν τῇ ἐπιχειρήσει του 500 φρ. και ο φίλος ἦρ εἶτο. Δεκαπέντε βραδύτερον ἔτη τό αὐτό μέρισμα ὑπερέβαινε τὰ 7 ἑκατομμύρια.

Ὁ Έδισον ἰδία κατορθώνει να εὐρίσκη ἐκεῖνο τό ὀποῖον λείπει ἀπὸ μίαν εφεύρεσιν, γενομένην παρ' ἄλλου, και να την καθιστῆ τελείαν, εὐχρηστον και να ἑκατοναπλασιάσῃ την ἀξίαν της.

«Εἰς τὰ 1878, διηγείτο, ἐπῆγα εις την Φιλαδέλφειαν να ἐπισκεφθῶ τὸν καθηγητὴν Μπάγκερ, ὅστις μοι ἔδειξε λύχνον ἡλεκτρικὸν με τόξον, τὸν πρώτον, ὃν εἶδα. Εὐκόλον ἦτο να ἐνοήσῃ τις πὼς ἔπρεπε να μεταρρυθμισθῇ ή λυχνία. Τὸ φῶς της ἦτο πολὺ ζωηρόν και μέγα. Ἐκεῖνο που ἐχρειαζόμεθα ἦσαν μικραὶ μεμονωμένα λυχνία, και γενικὴ διανομή του ἡλεκτρικοῦ φωτός ἐν ταῖς οἰκίας, ὅπως ἐγένετο με τό φωταερίον».

Τούτο φυσικὰ ἦτο εὐκόλον...διὰ τὸν Έδισον. Ἄνεῦρε λοιπόν την λεπτήν ἐξ ἀνθρώκου ἰνα, κατάλληλον διὰ νάνθήξῃ εις τό ἡλεκτρικὸν ρεῦμα, ἐν τῷ κενῷ. Μετὰ τρίμηνον δὲ εργασίαν και διανυκτερεύσεις, ή διὰ πυρακτώσεως λυχνία εἶχεν εὐρεθῇ (1880).

Ἐν τούτοις ὁ Ἔδισον εἰς τινὰς ἐφευρέσεις δὲν ἀπέδωκε μόνον τὴν τελειοποίησιν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν ἀρχὴν των. Ἐπίσης καί- τοι κυρίως ἐτιδίδεται εἰς τὰς ἐπωφελεῖς καὶ ἐπικερδεῖς ἐφευρέσεις, ἐν τούτοις ἔφευρεν εἰς φῶς τὸν φωνογράφον, περὶ οὗ ἰδοὺ πῶς ἐξε- φράσθη. «Εἶνε ὠραῖον, ἀλλὰ δὲν φέρει κέρ- δη!» Καὶ ὅμως ὁ φωνογράφος καὶ ὁ κινηματο- γράφος εἶνε αἱ περιεργότεραι καὶ αἱ μᾶλλον διαδοθεῖσαι ἐφευρέσεις τοῦ Ἔδισον.

Ἄλλη περίεργος ἐπίσης ἐφεύρεσις του εἶνε ἡ «οἰκία δύο ἡμερῶν». Ἐντὸς πελωρίων τύ- πων, ὧν ἕκαστος στοιχίζει 125,000 φρ. ζύ- νουν ἀμφοιωνίαμα στιγμιαίως στερεοποιού- μενον. Μὲ 8 δὲ ἢ 10 τεμάχια τοιαῦτα, συγ- κολλούμενα καὶ συναρμολογούμενα ἐγείρεται ὁλόκληρος οἰκία ἐντὸς δύο μόλις ἡμερῶν, στοι- ζουσα 2,500 χιλιάδας φράγκων.

Ἡ ζωὴ τοῦ μεγάλου Ἀμερικανοῦ ἐφευρέ- του εἶνε παράδειγμα τοῦ τί κατορθώνει ἡ ἀ- κλόνητος θέλησις βοηθουμένη καὶ ὑπὸ ἐργα- σίας πεισματῶδους. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἔργον του, εἶνε καταφανὲς ὅτι ὑπηρετεῖ τὸ εὖ ζῆν ὅ- λων, διανοίγει νέους δρόμους πρὸς ὄφελος τῆς ἐργασίας καὶ τῆς τέχνης. Ἐγένετο οὕτω ὠ- φέλιμος εἰς πάντας. Αὐτὸ δὲ ἦτο τὸ ἀντικεί- μενον τῶν βλέψεων τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἀνδρός. Δὲν ὁμοιάζει μὲ τοὺς συνήθεις σοφοὺς μας. Μακρὰν τοῦ νὰ εἶνε ἰδανιστής, φέρει τὴν σφρα- γίδα τοῦ ἐξαιρέτου θετικοῦ χαρακτήρος.

Συλλέκτης

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

ΟΠΤΙΚΑΙ ΑΠΑΤΑΙ

Πολλά, ποικίλα καὶ ὠραία εἶνε τὰ ὀπτικά παίγνια, ὧν τινεῖς προηγούμενα τεύχη περιε- γράψαμεν.

Ἦδη οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν θὰ πλουτίσωσι τὴν συλλογὴν των δι' ἐνὸς περιέργου παι- γνίου. Ἄν ζωγραφίσετε ἐπὶ λευκοῦ φύλλου χάρτου ἓνα κλωβὸν μὲ τὴν θύραν ἀνοικτήν, εἰς ἀπόστασιν δὲ ἐνὸς ἑκατοστομέτρου ἀπὸ ταύτης ζωγραφίσετε καὶ ἐν πτηνὸν μὲ τὸ ράμ- φος βλέπον πρὸς τὴν θύραν τοῦ κλωβοῦ, πῶς εἶτα θὰ δυνηθῆτε νὰ ἰδῆτε τὸ πτηνὸν νὰ περι- πατήσῃ καὶ εἰσελθῆ ἐντὸς τοῦ κλωβοῦ;

Ἀδύνατον εἶνε νὰ μαντεύσετε τὴν λύσιν τοῦ μυστηρίου τούτου.

Τινὲς θὰ ζητήσουν ν' ἀποκόψουν τὸ πτηνὸν ἰδιαίτερος, ἄλλοι τὸν κλωβὸν κ.τ.λ.

Τίποτε ἀπὸ αὐτά. Πρόκειται περὶ ὀφθαλ- μαπάτης. Δηλαδή διὰ νὰ εἰσελθῇ τὸ πτηνὸν

εἰς τὸν κλωβὸν πρέπει νὰ μᾶς γελᾶσουν οἱ ὀφθαλμοὶ μας καὶ ἰδοὺ πῶς.

Θὰ λάβητε μίαν λευκὴν κάρταν καὶ θὰ τὴν θέσετε καθέτως ἐπὶ τοῦ λευκοῦ φύλλου, ἀκρι- βῶς εἰς τὸ μέσον τῆς ἀποστάσεως, ἣτις χω- ρίζει τὸν κλωβὸν ἀπὸ τὸ πτηνόν. Ἐπειτα θὰ κύψετε τὴν κεφαλὴν σας καὶ θὰ στηρίζετε τὴν ῥίνα ἐπὶ τῆς κοπῆς τῆς κάρτας, οὕτως ὥστε ὁ μὲν εἰς ὀφθαλμὸς νὰ βλέπῃ μόνον τὸ πτη- νόν. Ὁ δὲ ἕτερος μόνον τὸν κλωβόν. Θὰ μεί- ρετε εἰς αὐτὴν θέσιν ἐπ' ὀλίγον, μὲ τοὺς ὀ- φθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπὶ τῶν δύο αὐτῶν ἀντικειμένων, ἕως ὅτου ἰδῆτε ὅτι τὸ πτηνόν περιπατεῖ καὶ εἰσερχεται εἰς τὸν κλωβόν.

ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Η ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΗΣ ΜΥΤΗΣ

Κάμψετε εἰς τὴν μύτην τὰς ἰδίας περιποιή- σεις, τὰς ὁποίας καὶ εἰς τὸ λοιπὸν πρόσωπον. Μὴν κάμψετε εἰς αὐτὴν παρὰ πολὺ δυνατὰς ἐπιτριβὰς, διότι κινδυνεύετε νὰ καταστήσετε τὴν ἐπιδερμίδα τῆς σιελπνῆς, ἢ καὶ νὰ τῆς προκαλέσετε ἐρεθισμόν. Ἐξαλείψετε τὰ μαῦρα στίγματα ἀπὸ τοὺς πόρους τῆς ἐπιδερμίδος πιέζονσαι αὐτὰ ἐλαφρῶς διὰ τῶν δακτύλων. Κατηριάζετε κατόπιν τὴν ἐπιδερμίδα μὲ νε- ρὸν περιέχον οἰνόπνευμα, νερὸν βορικοῦχον ἢ ἀπλούστερον ἀκόμη μὲ αἰθέρα. Μὴν ἀλείψετε τὴν μύτην μὲ βαζελίνην κατὰ τὴν νύκτα διότι γρήγορα θὰ ἀποκτήσετε σιελπνὴν μύτην, ὑπερ- βολικὰ εὐαίσθητον, δυναμένην νὰ κοκκινίξῃ καὶ νὰ βγάξῃ ἔξανθήματα εἰς τὸ παραμικρὸν ψῦχος ἢ εἰς τὰ πρῶτα ἡλιοκαύματα. Ὅσω διὰ τὴν βλένναν ἢ ὅποια ἐπικαλύπτει τὸ ἐσωτερι- κὸν τῆς μύτης, μὴ ζητεῖτε νὰ τῆς ἀφαιρέσετε τὸ ἐλαφρὸν χροῦδι, τὸ ὁποῖον φέρεται ἐκεῖ σχε- δὸν πάντοτε κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥτιον ἀφθο- ρον καὶ τοῦ ὁποίου ὁ προσρισμὸς δὲν εἶνε μά- ταιος, ἀφοῦ προσφυλάττει τὴν ἐξωτερικὴν ὁπὴν ἀπὸ τὸ νὰ εἰσερχεται σκόνη καὶ ξένα σώματα.

Μὴ χώνετε ποτὲ τὸ δάκτυλόν σας, ἔσιω καὶ τυλιγμένον μὲ τὸ μανδύλι μέσα εἰς τοὺς ῥώ- θωνας. Κάθε πρωτὶ καὶ βράδυ εἰσπνέετε θερ- μὸν νερὸν βορικοῦχον ἢ ἀπεστερωμένον. Διὰ νὰ διατηρῆτε τὴν ἐσωτερικὴν δροσερότητα καὶ τὴν τακτικὴν λειτουργίαν τῆς μύτης εἰσάγετε εἰς αὐτὴν κάθε βράδυ πρὶν κοιμηθῆτε ὀλίγην βαζελίνην.

Θ' ΑΝΑΣΤΗΘΗ

Η ΜΕΣΣΗΝΗ

[Ἡ καταπλήξασα τὸν κόσμον ὄλον κατα- τροφὴ τῆς ὠραίας Ἰταλικῆς πόλεως, ἢ ἐν μιᾷ μόνῃ ἡμέρᾳ ἐξαλείψασα ἐκ τῆς γῆς 200,000 ψυχῶν, θὰ μείνῃ εἰς τὴν μνήμην τῶν ἀνθρώπων ὡς ἡ τρομεροτέρα σκηνὴ τῆς ἱστο- ρίας. Ἴνα περισσότερον γίνῃ ἀντιληπτὴ εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας ἡ συμφορά, παραθέτο- μεν τὴν ἀνάμνησιν τῆς Μεσσήνης, τῆς γε- λωέσεως ταύτης δικελικῆς ἀκτῆς, οἷαν ἡ τέχνη καὶ οἱ ποιηταὶ ἐξέμνησαν. Ἡ ἀναπό- λησις τοῦ προσφάτως θαλεροῦ παρελθόντος τῆς, εἰς ὄλους θὰ ἐμπνεύσῃ τὸν θερμὸν πό- θον ν' ἀναγεννηθῇ ἡ χαρίεσσα πόλις, νὰ ἐπα- ναρθῆσῃ ἢ μαρानθεῖσα ὠραίωτις αὐτῆς].

Σπανίως πόλις ὠραία ἠννοήθη τόσον ὑπὸ τῆς φύσεως, ὅσον ἡ Μεσσήνη, ἡ θάλλουσα— ἄλλοτε φεῦ!—ἐν θαυμασίῳ ἀληθῶς πανορά- ματι. Ὑπὸ τὸν ἐλαφρὸν ζέφυρον καὶ τὸ ξαν- θὸν ἐκείνο φῶς, τὸ εὐνοοῦν τὴν Ἰταλίαν καὶ εἶτι πλέον τὴν Ἑλλάδα, ἡ Μεσσήνη ἀπὸ δια- κοσίων καὶ πλέον ἐτῶν ἔζη εδνυχῆς, παρὰ τὰς ἀκτίας τοῦ στενοῦ, ἔζη ἡμέρας χρουσᾶς καὶ κνανᾶς νύκτας. «Π Paradisso!» Ἔλεγον οἱ Σικελοὶ, τὸν δείκτιν τείνοντες πρὸς τὸν θελ- κικὸν δρόμον, τὸν ἐξαπλούμενον ἀπὸ βορρᾶ πρὸς τὸ ἀκρωτήριον Φάρο, χαρόμενον καὶ ἀναφαιρόμενον μέσον τῶν κνανῶν κνμάτων καὶ τῶν ποικιλοχρόων κήπων, μεθυζόμενον ἐν τοῖς ἀρώμασι τῆς θαλάσσης καὶ τῶν ἀν- θέων.

Ἀληθῶς ἡ χώρα αὕτη εἶνε παραδείσιος, γοητευτικὴ, Ἐδέμ μεθνομένη ἐκ τῶν κντρῶν καὶ στεφομένη ὑπὸ δαφνῶν, ὅπου τὰ γαρύ- φαλα καὶ τὰ γεράκια ἀναρριζῶνται εἰς τὰ νεαρὰ δενδρόλια, ὅπου αἱ κάκται καὶ αἱ ἀλοαὶ ἀφθονοῦσι, χαρίεσαι δὲ χρυσάλιδες καὶ τέ- τιγες μεγάλοι ἵπτανται, ἐνῶ λέραν τοῦ πορ- θμοῦ τὰ ὄρη τῆς Καλαβρίας ἐξαπλοῦνται εἰς λοχόρους γραμμᾶς, ὁ δὲ ἥλιος δῶν στέλλει τὸ τελευταῖον φῶς του, πορτοκαλόχρουν. Καὶ τότε μόνον, πρὸ τοῦ τοιοῦτου θεάματος αἰ- σθάνεται τις τὴν ἔννοιαν τοῦ λαϊκοῦ ἔσματος, τὸ ὁποῖον συχνὰ ἄδουσιν εἰς τὴν Σικελικὴν διάλεκτον, οὐνοδεία τῶν κνμβάλων, αἱ τρυ- γήτρια, μὲ τὸ κἀνιστρον ἐπὶ κεφαλῆς, κατερ-

χόμεναι τὴν ἐσπέραν τοὺς ἐλικοειδεῖς παραλια- κούς δρόμους:

«Ἐδλογημένος ὅπου ἔκαμε τὸν κόσμον, τὸν στοργυλὸ οὐρανὸ μας, τ' ἀστέρια, τὴ θά- λασσα καὶ τὰ κύματα, τῆς βάρζης ποῦ τὴν ἀβ- λακώνουν καὶ τ' ἄσπρα περιστέρια ποῦ τρέ- χουν ἔμπρὸς στὰ καρᾶβια!»

Ἡ ἐπιθυμητὴ αὕτη χώρα ἀπὸ πολλοὺς λαοὺς ἐπωφθαλμαῖτο. Καὶ ἡ Μεσσήνη ὑπῆρξε κατὰ σειρὰν ρομανδικῆ, ἰσπανικῆ, ἀραβικῆ. Αἱ βαρβαρικὰ γαλέροι καὶ ὁ ἰδιόρρυθμος τουρκικὸς στόλος ἐτάραξαν ποτὲ τὴν ὠραίαν γαλήνην τῆς. Αὐμὴν βλέπων πρὸς τὴν ποιη- τικὴν ἀνατολὴν ἐποτίσθη ἀπὸ τὴν μυστηριώδη αὐτῆς ποίησιν.

Ἀλλὰ διὰ νὰ εἰσδύσωμεν εἰς τὸν παλαιὸν χαρακτήρα τῆς πρέπει νὰ ἴδωμεν τὴν Μεσσή- νην ἐορτάζουσαν. Ὅχι τὴν χαρίεσαν Μεσ- σήνην, ἣτις χορεύει τὴν ταραντέλλαν μὲ κρό- ταλα καὶ τέφρια, ἀλλὰ τὴν Μεσσήνην τῶν μεγάλων ἐκκλησιαστικῶν τελετῶν, αἵτινες ἐξε- λίσσονται εἰς τοὺς γραφικὸς δρόμους τῆς, παράδοξοι, ἔκτακτοι, μοναδικαί, ἀναπολοῦσαι τὰς παλαιὰς μυστικὰς πομπὰς.

Καὶ αἱ τελεταὶ αὐταὶ εἶνε πολλαί, καθιε- ρωθεῖσαι κατόπιν σημαντικοῦ τινος γεγονότος. Οὕτω ἡ ἐτησία ἐορτὴ τοῦ σίτου ἀναπολεῖ ἐν θαῦμα. Εἰς τινὰ πανήγυριν οἱ Σικελοὶ καὶ οἱ Καλαβροὶ συνήλθον πολυάριθμοι ἐν Μεσσήνῃ, ἔλλειψις δὲ σίτου ἐπελθοῦσα εἰς πολλὴν στε- νοχωρίαν τοὺς ἐνέβαλλε. Παρακλήσεις τότε δημόσiai ἐγένοντο, ὅτε τρία μυστηριώδη πλοῖα εἰσελθόντα εἰς τὴν πόλιν ἀπεβίβασαν ἀφθό- νους τροφὰς καὶ τὰ ἰστία ἀναπετάσαντα ἐξη- φανίσθησαν.

Τὴν 15 Αὐγούστου γίνεται ἄλλη θαυμασία τελετὴ ἡ Βάρα, ἀφιερωμένη εἰς τὴν Παρ- θένον. Ὅλη ἡ Σικελία συσσωρεύεται ἐν τῇ Μεσσήνῃ. Τὸ ἄσμα τῆς Παργίας εἶνε πελώ- ριον, φέρον 500 ἕως 600 πρόσωπα ἐπὶ τῶν τεσσάρων ὀροφῶν του. Εἰς τὴν ἀνωτέραν παι- διά ἐνδεδυμένα λευκὰ κάθηται παριστώντα

Ὁ ἥλιος δύσας τὴν 28ην Δεκεμβρίου

τὴν Ἰσπερτὴν εἶρον τὴν Μεσοήνην

Ἡ ἐν Μεσοήνῃ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησίᾳ Ἁγίου Νικολάου καταστραφείσα ἐκ τῆς καταπίπτουσας παρακειμένης οἰκίας.

ἄφηκε τὴν πόλιν εἰδαίμονα καὶ γαλιγιώσαν.

γειοβλημένην εἰς νεκροῦ πόλιν.

Πλατεία Μητροπόλεως Μεσοήνης, ἐν ἣ καὶ ἡ καταστραφείσα Μητρόπολις.

Φωτογραφεῖται ληθθεῖσαι ἐπὶ τοῦ Καθηγητοῦ τοῦ Ἐθν. Παιδευτηρίου κ. Θ. Σκούφου, μεταβάτης ἐκεῖσε μετὰ τῆς Ἑλλην. ἀποστολῆς.

ἀγγέλους και ἀστέρας. Ἐπὶ τῆς διαμέσου ἢ παριστώσα τὴν Παγαίαν ἴσταιται μέσω τῶν δώδεκα Ἀποστόλων Ἐν τῷ μέσῳ μεταξὺ χοροῦ ἀρχαγγέλων ἔν σύστημα τροχῶν διὰ μηχανισμῶν στρεφόμενον, εἰκονίζει τὸν ἥλιον, τὴν σελήνην και τὰ ἄστρα.

Καίτοι δὲ τὸ ὄνειρον τῶν Μεσσηνίων ἐξεπληρώθη και ἡ «Messine la Noble» ἐγένετο πόλις πλουσία και ἰσχυρά, ὁ τρίτος Ἰταλικὸς λιμὴν μετὰ τὴν Γένοβαν και τὴν Νεάπολιν, ἐν τοῦτοις δὲν ἐλησμόνησαν τὰ χαριτωμένα ἔθιμα, ζηλοτύπως φρουράσονται τὰς σκηρὰς τοῦ παρελθόντος.

Ἡ ὠραία ἄλλως τε αὐτὴ χώρα, παρ' ὅλην τὴν γεωπολιτικὴν ἐπανάστασιν, γενικὴν ἤδη ἐν Ἰταλίᾳ, δὲν ἐδέχθη νὰ φιλοξενήσῃ τὰ βρωμερὰ ἐργοστάσια μὲ τὰς θυηλάς κεντροδόχους, αἵτινες ἢ ἀσχίζον τὸν μαργεντικὸν τῆς οὐρίζοντα. Ἡ Μεσσηνία ἄστυον ἔδωκε μόνον εἰς τὰ μεταξουργεῖα, ὡς διὰ τὰ κάρη ἐξαιρέσειν εἰς τὴν βιομηχανίαν αὐτὴν τοῦ ὠραίου. Διὰ τὰ λοιπὰ ἐμερίμνησεν ἡ φύσις. Τὸ στενὸν μὲ τὰ κοράλια και τοὺς θύλους, ἡ Ἔτρια και τὸ Μιλάτζο μὲ τὰ κρυσία των, ὁ ὠραῖος λιμὴν μὲ τὴν μερίστην κίνησιν—4500 πλοῖα ἐξέεισε τὸ παρελθὸν ἔτος.—Ἀλλὰ πρὸ παντός ἡ Μεσσηνία μὲ τοὺς καρπούς τῆς, τοὺς χρυσομένους, οὗς ὁ Θεὸς κριτος ψάλλει εἰς τὰ βουκαλικά του.

Ἡ ὑπερφηφανεομένη Ἰσπανία δὲν δύναται νὰ συναγωνισθῇ εἰς τὰ περίφημα πορτοκαλοειδῆ τῆς Μεσσηνίας. Ἡ Ἀμερικὴ πληροῦται πολὺ ἀκριβὰ τὴν προτίμησιν τῆς πρὸς τὰ Μεσοσηνιακά. Πλοῦτος ὀλοκλήρως ὑπὸ τοὺς χρυσοειδεῖς φλοιοὺς τῶν ἐσπεριδοειδῶν.

Καὶ ἰδοὺ ὅτι τόσα θαυμάσια πράγματα ἐξηφανίσθησαν ἐντὸς δευτερολέπτων ὀλίγων. Καὶ ἡ κατάπληξις ὑπῆρξε μεγαλειτέρα ἐκ τῆς ἐξαιρηκτότητος τῆς καταστροφῆς. Ὅποια συμφορὰ εἰς τὰ σκότη τῆς νυκτός! Ὅλα ἐν γαλήνῃ ἀνεπαύοντο—ἄνθρωποι και πράγματα—εἰς τὴν κοιμωμένην Μεσσηνίαν. Ὅλιγας ἀκόμη ὄρας και ὁ ἥλιος θὰ ἐφώτιζε τὸ μεγαλοπρεπὲς παύραμα. Αἴφνης τρομερὸς βόμβος, ὑποχθόνιος μυκηθμὸς διασεῖει τὰ σπλάγγνα τῆς γῆς. Ἡ γῆ τρέμει, θυροῦται και ἐκ νέου χαμηλώνει, διὰ τὰ ἐπανηρωθῆ και ἐκ νέου καταπέση. Αἱ οἰκοδομαὶ κλονίζονται ἐπὶ τῶν θεμελίων των, κλίνουν και κυλίνονται χαμαί. Χιλιάδες χιλιάδων τὰ θύματα. Ὁ ἔστος τὰ ἐβανκάλισε και ὁ τρόμος τὰ κατακρυσουργεῖ. Φωναί, σέγγησις, βόμβος ἀτελεύτητος. Καὶ παρ' ὅλα ταῦτα κῆμα πειώριον, ἀράνταστον ὑποῦται, ὄρος ὑδάτινον πίπτει ἐπὶ τῆς πόλεως, κατακρημνίζει τὰ ὄρθια λείψανα και παρσύρει τὰ πάντα, νεκρούς, πληγωμένους και ζῶντας.

Και ὅταν ὁ ἥλιος διὰ τῶν σκοτεινῶν νεφῶν ἔχοιρε τὸ φῶς του ἐκεῖ, εἶδεν—ὦ φρικτὴ!— γυμνὰς χεῖρας ὑφουμένους εἰς τὸν οὐρανόν, γυμνοὺς ἀνθρώπους μὲ μαλλιά ἄγρια, στυγνὰς ὄψεις μὲ ὀφθαλμοὺς στίλβοντας ἐκ πυρετοῦ. Καὶ ἤδη τὸ τρίτον στοιχεῖον ἐλέγχεται. Ὁ σεισμὸς ἤρρισε τὴν καταστροφὴν, τὸ ὕδωρ τὴν ἐλαυξάνει και τὸ πῦρ ἔρχεται νὰ τὴν συμπληρώσῃ τελείως.

Σήμερον οἱ ταξειδεύοντες ἐκεῖ μὲ θλιβερὸν βλέμμα τὰ δρεῖπια ἀτενίζουσι. Ἡ μεγαλοπρεπὴς γραμμὴ τῶν μεγάρων τῆς παραλίας κεῖται ἄμορφος σωρός. Ἐνρεῖα θάλασσα λίθων, δοκῶν και ἄμμοι, ὡς πένθιμον σάβανον καλύπτουν χιλιάδας πτωμάτων. Ἐὰν εἰσδύσῃ τις ἐντὸς τῆς πόλεως θὰ ἴδῃ τοίχους ὑψηλοὺς, μιτύρους ὡς φανταστικὸς σκελετοὺς ὀρθομένους. Ἐδῶ ἡ ἀνέταφος πρόσοψις οἰκίας κρύπτει ἔσωθεν ἀληθῆς κοιμητήριον. Ἐκεῖ ὑψηλά εἰς ἐν καρφίον κυματίζει ἐν ἔνδυμα. Αἱ μεγάλαι λίθιναι πλάκες τῶν πεσοδουμένων ἐξεχώσθησαν. Νομίζει τις ὅτι δαίμονες τὰς ὤθησαν κάτωθι. Οἱ φανοὶ τῆς πόλεως ἔκρυψαν πρὸς τὴν γῆν. Καὶ τὰ τόσα μνημεῖα, κούρημα τῆς πόλεως, ἐξηφανίσθησαν. Ἀνεζητήθη ἡ θαυμασία μητροπόλις, ἡ τοσαύκις ὑπὸ τῶν κατακλυσμῶν κατιστραφεῖσα ἀλλὰ δὲν εὐρέθη. Τὸ μέγαρον τῶν ταχυδρομείων ἀντιπροσωπεύεται ὑπὸ κνευδῶν περιπελεγμένων σερμάτων. Ὁ εὐνοοῦμενος περιπατῶν τῶν Μεσσηνίων, ἡ Παλιτζάτα, ἡ κατσκευασθεῖσα μετὰ τοὺς τρομεροὺς σεισμοὺς τοῦ 1783, ἀνεστράφη ἐκ θεμελίων, καιτοι ἐλχον ληφθῆ σπονδαῖα—ὡς ἐνόμιζον—ἀντισεισμικὰ μέτρα.

Καὶ ἐπὶ ὅλων αὐτῶν τῶν ἐρειπίων σιγὴ θανάτου.

Τὸ Ρήγιον δὲν ὑπάρχει πλέον. Ὁ βράχος τῆς Σκύλλης, ἦν ἡ Ὀδύσεια ἐδόξασε, ἀπωλέσθη.

Ἐν τοῦτοις ἡ νεκρὰ πόλις θὰ ἀναγεννηθῇ. «Πρέπει ἡ Μεσσηνία ν' ἀναστηθῇ» ἐβόησαν ἐν τῇ Ἰταλικῇ Βουλῇ.

Καὶ ἡ ζοὴ δευτὰ ἤρρισε νὰ περιπατῇ ἐπὶ τῆς νεκροπόλεως. Τὴν νύκτα πυρὰ ἀνάπτονται. Οἱ ἐπιζῶντες ὡς οἱ πρωτογενεῖς ἄνθρωποι διαβιοῦσι. Ἦδη ἡ πρόχρητος δημορχία ἤρριξε βιβλίον τῶν γεννήσεων. Ἡ λειτουργία τῶν κυβερνητικῶν ἐπιχειρησῶν ἤρρισε. Πρόκειται ν' ἀνοιχθῶσι δύο σχολεῖα και τέλος ἤρρισε και ἡ... δημοσιογραφία. Ἀπὸ στρατιῶται, τυπογράφοι τὸ ἐπάγγελμα, ἐκδίδουν τὰς «Εἰδήσεις».

Θὰ ἀνοικοδομηθῇ ἡ πόλις ἐπὶ σχεδίων ἐπιστημονικῶν. Πρὸ παντός αἱ οἰκοδομαὶ θὰ γίνονται χαμηλαί, διότι παρετηρήθη ἐν καιρῷ

Η ΧΑΡΙ ΤΗΣ

Ἦθελα τόσα νὰ σοῦ πᾶς Βασίλισσά μου, τῆς ἀμαρτίας μου ὅτ' ἀσθικά ποῦ νοιώθω, νὰ σοῦ ἀνοίξω, Παρθένε, τὴν καρδιά μου, νὰ διάβαζες τὸν κάθε μουστικό μου πόθο.

Ἦθελα ὅλα νὰ σὶά πῶ σὶή προσεσχὴ μου μάνα γλυκεῖά, τοῦ πόνου γιάτρισσα μεγάλη, μονάχα Σὺ θὰ σὺγγωροῦσες τὴν ψυχὴ μου, τὴν πρώτη μου χαρὰ θὰ μοῦδίνες και πάλι.

Τοῦ κόσμου καρδιογνώστρα, συγχώρεσι ζητῶ. Δὲν ἔχω δύναμι νὰ σοῦ ἐπιλογησῶ τὸ κερὰ μου, διατάξω, φοβῶμαι νὰ σοῦ πῶ και ἐμπρὸς σου ἴσχομαι βῆ βῆς νὰ γονατίσω.

Ἦ ἰννημένη ὄρι σου μὲ συμποναε σκορπὴ εὐράνια λάμψι ἢ θεία σου μορφὴ ἢ χάρι σου σὶά σὶήθη μου ἀντανακλάει και χύνει σὶή ψυχὴ μου παρηγοριάς τροφὴ.

ΜΙΑΤΩΝ ΒΙΤΑΛΗΣ

μεγάλων σεισμῶν ὅτι αἱ ὑψηλαὶ οἰκίαι κατακρημνίζονται, πολλὰ θύματα στέλλουν εἰς τὸν ἄδην.

Ἡ Μεσσηνία λοιπὸν ἐκ τρίτου ἢ ἀναστηθῇ, ὅπως μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ 1783. Δὲν ἀπέθανε, παρ' ὅλας τὰς συμφορὰς. Τὸ μέλλον ὅμως εἶνε ἄγνωστον.

AN—PRIN

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΔΥΝΑΤΑΙ ΝΑ ΕΞΑΦΑΝΙΣΘΗ!

[Ἀνθρωπον τὸν ὁποῖον εἶδατε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τινὰ οἰκίαν και ὁ ὁποῖος δὲν ἐξῆλθεν οὔτε ἀπὸ τὴν θύραν, οὔτε ἀπὸ τὰ παράθυρα, οὔτε ἀπὸ τὰς κεντροδόχους γίνεται ἄφαντος; Τί ἀπέγινεν; Εἶνε ποτὲ δυνατόν νὰ χαθῇ ἄνθρωπος χωρὶς ν' ἀφίση σημεῖα; Αὐτὸ εἶνε τὸ θέμα τῆς ἀγωνιώδους ταύτης ἱστορίας τῆς ἐποίας ἡ παράξενος λίστις εἶνε ὅλος ἀπροσδόκητος].

Ὁνομάζομαι Κίρολος Πιέδελ και ἐλαγγέλομαι τὸν μεσίτην. Ἡ πελατία μου ἠῤῥησεν ἀπὸ τινος σημαντικὰ και δικαίως δύναμαι νὰ θεωρήσω τὴν θέσιν μου ἀξιόλογον.

Πρωτὰν τινά, περὶ τὰ τέλη τοῦ Σεπτεμβρίου 1897 ἔλαβον τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολήν:

Κύριε, Ἄποικίνομαι εἰς σὰς, ἐκ μέρους ἐνὸς γνωστοῦ φίλου, τοῦ στρατηγῶ κ. Κορνουάλη. Τὸν ἐγνώρισα μὲ τὴν προγονὴν μου εἰς τὸ ἀιμόλοιο «Ἐσπεῦ» ὅτε διενθνητόμεθα εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Λαμβάνουσα τὸ θάρρος ὡς ἐκ τῆς γνωριμίας ταύτης, σκέτομαι νὰ σὰς ἐπισκεφθῶ ἢ στείλω ἄλλον τινὰ ἐκ μέρους μου, σήμερον τὴν ἐνδεκάτην. Ὁ στρατηγὸς μου εἶπεν, ὅτι δύνασθε νὰ μὲ συμβουλευέσσετε εἰς μίαν ὑπόθεσιν ἢ ὁποῖα μὲ ἐνδιαφέρει.

Κατάγομαι ἐξ Ἰσπανίας καὶ κατοικῶ σχεδὸν πάντοτε εἰς τὴν Βραζιλίαν, δὲν γνωρίζω τὴν Ἀγγλίαν καθὼς και τὰ ἔθιμά της. Μ' ὅλα ταῦτα, ἐπιθυμῶ νὰ εἶρω οἰκίαν πλησίον τοῦ Λονδίνου. Ζητῶ τοιαύτην περιβαλλομένην δι' ἀρκείης ἐκτάσεως γῆς, μὲ μεγάλα ὑπόγεια

διότι ἔχω σο τοῦν νὰ ἐγκαταστήσω ἐργαστήριον χημείας διὰ τὰς ἐπιστημονικὰς μου ἐργασίας.

Θὰ πληρώσω τὴν πρέπουσαν τιμὴν. Ἐπιμένω μόνον εἰς ἐν τὸ ὅποῖον μοὶ εἶνε ἀναγκαῖον ἢ οἰκία νὰ εἶνε ὅσο τὸ δειντὸν πλησίον τοῦ Λονδίνου, ἔχουσα πανθ' ὅσα σὰς γράφω.

Μεθ' ὑπολήψεως «ΣΤΕΛΛΑ ΣΚΑΪΦ»

Ἡ ἐπιστολὴ ἦτο γραμμηνὴ ἐκ τοῦ ξενοδοχείου Κάρλιτον. Κατὰ σύμπτωσιν δὲ εἰς πελάτης μου μὲ παρεκάλεσε πρὸ τιτων μηνῶν νὰ προσπαθήσω νὰ τοῦ ἐνοικιάσω τὴν οἰκίαν του, κειμένην ὀλίγον ἔξωθεν τοῦ Λονδίνου, και ἡ ὑποία δὲν ἐζηρεῖτο ἐνδύτως διότι ἦτο παλαιὰ και ἐρθραμένη. Ἡ περιστασις ἦτο ἐξαισία και ἡ οἰκία καταλληλοτάτη διὰ τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον μοὶ ἔγραψε τὴν ἐπιστολήν.

Ἐνθ' ἐσκεπτόμην ταῦτα εἰς τῶν γραμματέων μου μοῦ παρουσιάζει ἐπισκεπτήριον μὲ τὸ ὄνομα «Μις Μιριέλ ΣκαΪφ». Διέταξα νὰ εἰσέλθῃ και μετ' ὀλίγον μία εἰσοτροφὸς Ἀγγλὶς μὲ πολυτελεστάτην κόμμην ἐκφανίσθη εἰς τὸ δωμάτιον.

— «Ἐρχομαι ἐκ μέρους τῆς κ. ΣκαΪφ. Εἶναι ὀλίγον κούρασμένη και μὲ ἔστειλεν εἰς τὴν θέσιν της. Ἐλάβατε μίαν ἐπιστολήν τῆς μητροῦς μου, νομίζω, κύριε;

— Βεβαίως! Καθίστατε παρακαλῶ δεσποινίς.

Ἐκάθησε. Τὴν παρετήρησα προσεκτικῶς ἤτο νέα καὶ ὠραία· ἡ ἀγαθότης ζωγραφουμένη ἐπὶ τοῦ προσώπου της προσέθετε πολλὴν χάριν, καίτοι δὲ ἐφαινετο ὅτι ἦτο στενοχωρημένη, τὸ χαμόγελόν της ἦτο γλυκύτατον.

— Ἡ μητρὸς σας, λέγω, ἐπιθυμῆι οἰκίαν μὲ ἀπαρατήτους τινὰς ὄρους.

— Μάλιστα, κύριε, ὄρους τοὺς ὁποίους ἀπαιτεῖ... Ἦθελε γὰρ ἐγκατασταθῆι τοῦλάχιστον ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν. Νομίζετε ὅτι εἶναι εὐκόλον;

— Ἰσως. Γνωρίζω ὀλίγον ἔξωθεν τοῦ Λονδίνου μίαν κατοικίαν, ὀνομαζομένην Ροζεραί, ἡ ὁποία νομίζω οὕτως εἶναι κατάλληλος.

Καὶ ἐδόξαμεν συνέτερον ἐκεῖ περὶ τὴν τρίτην μ. μ.

Τὴν ὥρισμένην ὥραν εὐρισκόμην εἰς τὴν θύραν τῆς Ροζεραί. Μία ἄρμα εἶχεν ἤδη ἐλθῆ. Μόλις ἐφθασα ὑψηλὴ κυρία μὲ μαύρους καὶ ὄξεις ὀφθαλμούς καθήθε. Περαιτήρησα ἀμέσως, ὅτι ἡ τεσσάρων κόρη δὲν τὴν συνόδινε.

— Εἶθε ὁ κ. Πλέδελ; εἶπεν ὠραιότατα ἀγγλισί.

— Μάλιστα, κυρία.

— Εἶδατε τὴν προγοιήν μου τὴν προΐαν. Ἡ Μιριέλ μοῦ εἶπεν ὅτι ἡ οἰκία αὐτὴ εἶναι κατάλληλος. Θέλετε γὰρ τὴν ἐπισκεφθῶμεν;

Ἦνοιξα τὴν θύραν καὶ εὐρέθην εἰς εὐρείαν δίοδον. Ἡ Ροζεραί ἀκατοίκητος πρὸ τινων μηνῶν, εἶχεν ὄψιν ἐγκαταλειμμένην, ἥτις διέθετε κακῶς τοὺς ἐπισκέπτας.

Ἡ ἰσχυρὴ, μόνον τοῦτο, ἐφαίνετο κατενεχυριστημένη. Ἐτήρει τὰ δένδρα, τὸν διάδρομον τῆς οἰκίας καὶ ὅτι ἐμπεριεῖχε. Παρετήρησεν ὅτι οἱ θάλαμοι ἦσαν ἐρρεῖς καθὼς οἱ διάδρομοι, ἔρχομαι μάλιστα ἰδοῦσα ὅτι τὰ ὑπόγεια ἦσαν μεγάλα.

— Ἐχω μεγάλο ἐνδιαφέρον διὰ τὰ ὑπόγεια, λέγει. Ἴδου ἐν πελώριον. Μοῦ εἶπε κατὰλληλον διὰ τὴν χοῆσον τὴν ὅποιαν θέλω. Θὰ κατασκευάσωμεν ἐν χημέϊον, ὁ ἀδελφός μου καὶ ἐγώ. Ἄ! ἀλήθεια δὲν οὕτως ἐπιλήθη διὰ τὸν ἀδελφόν μου κ. Μερέλλο. Θὰ ἔλθῃ τὴν ἐρχομένην ἑβδομάδα. Εἶμεθα καὶ οἱ δύο ἐπισημονες, σοφοὶ μάλιστα, τολμῶ γὰρ τὸ εἶπω. Ἦλθαμεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν διὰ τὰ ἐκτελέσωμεν πειράματα, πολλὰ ἐνδιαφέροντα. Εἰς τὴν ἐλεύθερον αὐτὴν χώραν ἐντάμεθα γὰρ πράξωμεν ὅ,τι θέλωμεν. Ἐλπίζομεν κύριε (μοῦ προξενεῖτε συμπάθειαν καὶ δόναμαι γὰρ οὕτως ἐμπιστευθῶ) ἐλπίζομεν, ὅτι φθάνομεν εἰς τὸ τέρας μᾶς μεγάλης, μᾶς ἐκτάκτου ἀνακαλύψεως, τὴν ὅποιαν θὰ θανατώσῃ ὁ κόσμος, καὶ ὁ κόσμος ὅλος. Ἡ οἰκία αὐτὴ μᾶς εἶναι ἀκριβῶς καταλληλοτάτη. Πότε ἐντάμεθα γὰρ τὴν κατοικίωσμεν;

Ἐκαμα μερικὰς ἐρωτήσεις· αἱ ἀπαντήσεις ἦσαν ἱκανοποιητικαί, τέλος ἐπέστρεψα εἰς τὸ Λονδίνον διὰ τὰ ἐτοιμάσω τὸ συμβόλαιον δι' οὗ ἡ Ροζεραί θὰ ἐνοικιάζετο εἰς τὴν κυρίαν Σκαίφ.

***

Μία, δύο ἑβδομάδες παρήλθον.

Εἶχα σχεδὸν λησμονήσει τὸ ζήτημα αὐτό, ὅτε μίαν ἡμέραν, ὁ πρῶτος μου ὑπάλληλος ἐποήθη, συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς νέας κόρης μὲ τὴν λαμπρὰν κόμην, ἥτις εἶπεν ὅτι ὀνομάζετο Μιριέλ Σκαίφ.

Ἐφαίνετο πολὺ τεταραγμένη.

— Ἐπιθέτομον γὰρ οὕτως ὀμιλήσω, κύριε, εἶπε.

Ἄνταμαι γὰρ οὕτως ἴδω μόνον, ὀλομόναχον;

— Βεβαίως, ἀπήντησα.

Ἐνευσα εἰς τὸν γραμματέα μου γὰρ μᾶς ἀφῆση μόνον καὶ προσέφερα κάθισμα εἰς τὴν δεσποινίδα.

— Ἄν δόναμαι γὰρ καθίσω, ἀπήντησε. Ἄν ἔχω καιρόν. Μὲ ἀκολουθοῦν πάντοτε. Ἄλλὰ θὰ ἐννοήσῃτε ἀμέσως τὴν σπουδαιότητα τοῦ σκοποῦ μου.

Γνωρίζετε τὸν Ὀσκαρ τὸν περιώνυμον ταξειδιώτην, τὸν μέγαν ἐξερευνητήν. Ὁ ἴδιος μοῦ εἶπεν ὅτι εἶθε ὁ καλλίτερός του φίλος: ἐξ αἰτίας αὐτοῦ ὄθησα τὴν μητρὶάν μου γὰρ ἀποταθῆ εἰς οὕτως διὰ τὰ ἐνοικίαση μίαν οἰκίαν. Ὁ Ὀσκαρ εἶναι ὁ μεγαλύτερος, ὁ πλέον ἐργηρὸς ἀνθρώπος....

Ἐπαινεσεν ὅπως ἀναπνεύτη. Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἦσαν πλήρεις δακρῶν.

— Μάλιστα, ἀπήντησα ὁ Ὀσκαρ εἶναι ὁ παλαιότερος μου φίλος. Μοῦ φέρτε ἀναμνήσεις. Ποῦ εἶναι; Τί κάμνει;

— Ἐρχεται εἰς τὴν Ἀγγλίαν.... Ἰσως μάλιστα ἐφθασεν. Ἡ ζωὴ του εἶναι εἰς κίνδυνον ἀπὸ τῆς στιγμῆς ὅπου θὰ φθάσῃ εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

— Τί θέλετε γὰρ εἰπῆτε;

— Ἄν δόναμαι γὰρ οὕτως ἐξηγήσω τί θέλω γὰρ εἶπω: Ἄν τολμῶ. Εἶναι φίλος σας: εἰς οὕτως ἀνήκει γὰρ τὸν σῶσετε.

— Ἄλλὰ, γὰρ τὸν σῶσω... ἀπὸ τί;

— Ἄν δόναμαι γὰρ ἐξηγήθῃ καλλίτερα, εἶπε.

Ἄν δόναμαι εἰ μὴ γὰρ οὕτως ἐπαναλάβω τοὺς λόγους μου: ὁ φίλος σας εἶναι εἰς κίνδυνον. Ὅτι καὶ ἂν γίνῃ, κρατήσατέ τον μακρὰν ἀπὸ ἡμᾶς. Ὅταν ἐνοικιάσωμεν τὴν Ροζεραί, δὲν ἐπίστευα ὅτι τὰ πράγματα θὰ ἐφθάνον εἰς τοιοῦτον σημεῖον. Τὴν στιγμὴν αὐτὴν, εἶπε ἀληθῆς, ἠγνόουν ὅτι ὁ κ. Ὀσκαρ ἐπρόκειτο γὰρ ἔλθῃ εἰς Λονδίνον. Ἄλλὰ χθὲς τὸ ἐσπέρας ἤκουσα....

Ἦ! κύριε, μοῦ εἶναι ἀδύνατον γὰρ οὕτως εἶπω

περισσότερα. Ἀπηθήτε με καὶ μὴ μ' ἐρωτᾶτε πλέον. Ἀπομακρύνετε τὸν Ὀσκαρ ἀπὸ τὸ σπῆτι μας καὶ ἐὰν εἶναι δυνατόν μὴ μὲ μαρτυρήσετε! Ἄλλὰ, ἐὰν δὲν δύνασθε γὰρ πράξετε ἀλλῶς ὅπως τὸν πείσετε διὰ τὰ μὴ μᾶς ἐπισκέπτεται, εἰπῆτε τον, ὅτι ἐγὼ ἡ Μιριέλ Σκαίφ τὸ ἐπιθυμῶ. Ἴδου. Ἀδύνατον γὰρ πράξω περισσότερο».

Ἐστρεψε τώρα, περισσότερο ἀπὸ πρῶτον. Μὲ τὸ μανδύλι της ἐσπόγγισε τὸν ἰδρώτα τοῦ μετώπου της καὶ προσέθεσε βιαίως.

— Πρέπει γὰρ φύγω: ἐὰν ἐμάνθανον αὐτὴν τὴν ἐπίσκεψιν δὲν εἰξέρω τί θὰ ἐγίνετο.

***

Ἡ ἐπίσκεψις αὐτὴ μὲ ἐτέβαλεν εἰς φοβερὰς σκέψεις.

Ὁ περιφήμος ἐξερευνητὴς Ὀσκαρ ἦτο ὁ καλλίτερος φίλος τῆς νεότητός μου. Εἶχομεν ἄλλοτε στενοτάτην φιλίαν. Ἦτο μακρὰν τοῦ Λονδίνου πρὸ πολλῶν ἐτῶν. Χίλια ἀναμνήσεις ἐξηγέρθησαν, ἐνῶ ἐσκεπτόμην ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ τὸν ἐπαρέβλεπον. Ὅταν πραγματικῶς, τὴν ἐπομένην ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ἐλησμόνησα κατὰ πρῶτον ὅλας μου τὰς προλήψεις. Ὁ φιλικὸς του γέλως ἐκτύπησε τεραπνότητα εἰς τὰ ὦτα μου. Τὸ πλατὺ του μέτωπον, οἱ κνατοὶ ὀφθαλμοὶ του, ὑπὸ τὰ διαπεραστικά καὶ εἰλικρινῆ βλέμματά του, τὸ γελαστόν στόμα, αἱ σταθεραὶ χεῖρες του, ὅλα τέλως ἐφανέρωσαν τὴν φυσικὴν καὶ ἠθικὴν δραστηριότητα.

— Ναί, ἐγὼ εἶμαι. Ἐπὶ τέλους! Ἐχω τόσα γὰρ σοῦ πῶ! Ἐχω ἀνάγκην σοῦ, παλαιέ μου φίλε. Θὰ μὲ παρουσιάσῃς εἰς τὸν ἐπιχειρηματικότερον χρηματιστὴν τῆς ἐποχῆς. Ἄνταμαι γὰρ τοῦ ἐκπονηταπλασιάσω τὴν περιουσίαν του, τὴν ἰδικὴν σου, τὴν ἰδικὴν μου, καὶ ἀκόμη δωδεκάδος ἄλλων.

— Μὰ! Διηγήσου μου λοιπόν.

— Ἐκαμα μίαν περιουσιότατην ἀνακάλυψιν, καὶ δι' αὐτὸ ἔρχομαι ἐδῶ προόρως. Ὑπάρχει εἰς τὰς κοιλάδας τῆς Ἀμαζωνείου καὶ τοῦ Ἰσοκίπτου, ἕνας θανατώσιος τόπος, πρὸς τὸ παρὸν πολὺ ὀλίγον ἐξερευνηθείς.

Ἐκεῖ πλησίον τῆς λίμνης Ἀμακοῦ εὐρίσκειται ἐν μέσος ὅπου ὁ χρυσὸς ἐπάσχει ἐν ἀφθονία. Κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς καὶ τὰ δείγματα μου αἱ ἐκτιμήσεις τὰς ὁποίας ἔκαμα ἀποδεικνύουν ὅτι ἐκεῖ εὐρίσκονται τὰ πλουσιώτερα μεταλλεῖα τοῦ κόσμου. Εἶνε ἀκόμη ἐν ἀπόλυτον μυστικόν, καὶ ἔρχομαι εἰς τὸ Λονδίνον διὰ τὰ θέσω τὸ πρᾶγμα εἰς τὰς χεῖρας ἐνὸς μεγάλου τραπεζίτου. Πρέπει γὰρ σχεδιάσωμεν μίαν ἐταιρίαν ἔχουσαν ὡς κεφάλαιον 10 ἑκατομμύρια φράγκων. Ἀπὸ θὰ κάμῃ καλὴν ἀσθησιν, ἐξηκολούθησε, καὶ θὰ γείνω ἑκατομμυριούχος, ἐὰν τὸ μυστικὸν δὲν γνω-

στοποιηθῇ.

— Τὸ μυστικὸν τῆς θέσεως;

— Ἀκριβῶς.

— Πρέπει ὅμως γὰρ τὸ γνωστοποιήσῃς εἰς ὅλους τοὺς συνεταιροὺς. Ἐχεῖς ἀναμφιβόλως ὑπολογισμοὺς, σχέδια, χάρτας;

— Φυσικά, ἀλλὰ πρὸς τὸ παρὸν, ἐπιθυμῶ γὰρ μὴ τὰ δειξῶ εἰς κανένα, οὔτε εἰς σέ, παλαιέ μου φίλε!

Ἄν ἐπέμενα.

— Ὡς χρηματιστὴν, ἐξηκολούθησα, δὲν γνωρίζω εἰς τὸ Λονδίνον καλλίτερον ἀπὸ τὸν Λαρκάστερ. Εἶνε ὁ ἀνθρώπος ποῦ σοῦ χρειάζεται. Ἐὰν ἐπιτύχῃς γὰρ τὸν πείσης μὲ τὰς ἐκθέσεις σου, τοὺς χάρτας σου καὶ τὰ δείγματα, δύναται γὰρ σοῦ εὖρη τὴν ἐταιρίαν σου.

Πρέπει γὰρ τὸν ἴδῃς Ὀσκαρ. Ἄλλὰ πρὸς τὸ παρὸν εὐρίσκειται εἰς Παρισίους δι' ὀκτῶ ἀκόμη ἡμέρας. Ἄντασαι γὰρ τὸν περιμένῃς;

— Πρέπει. Ἐξ ἄλλου, ἐξηκολούθησα ὁ Ὀσκαρ ἰδικοί μου φίλοι Βραζιλιανοί, εὐρίσκονται εἰς τὸ Λονδίνον τώρα. Μία κυρία Σκαίφ, καὶ ἡ μικρὰ προγοιή της, Ἀγγλίσ. Ἐπεθύμουν γὰρ σοῦ τὰς παρουσιάσω. Εἶνε πρόσωπα ἐξαιρετά. Ἐλαβα μίαν ἐπιστολήν ἀπὸ τῆς Σκαίφ, ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ὅπου ἐγκατέλειπον τὴν Βραζιλίαν: μοῦ ἔλεγε ὅτι ἐταξείδενον διὰ τὴν Ἀγγλίαν καὶ μοῦ ἐξῆτει γὰρ ἔλθω γὰρ τὰς ἴδω ἅμα φθάσω. Ὁ ἀδελφός της μάλιστα, ὁ κ. Μερέλλο εἶνε ἀνθρώπος ἐνθάριστος.

Ἐμεῖνα σκεπτικὸς ὀλίγας στιγμὰς, κατόπιν εἶπον.

— Ἐὰν ἦμην εἰς τὴν θείαν σου, δὲν θὰ ἐνηκολούθημ γὰρ αὐτὰ τὰ πρόσωπα. Ἐμαθὰ μερικὰ πράγματα, καί....

— Τί; μὲ ἐρωτᾶ περιέργως.

— Ἡ νέα κόρη ἐπιθυμῆι θεομῶς γὰρ μὴ τοὺς συναναστρέφῃσαι. Ἀκολούθησε τὴν συμβουλὴν της, δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι σοῦ τὴν δίδει ἐν ὅλῃ της τῇ εἰλικρινείᾳ.

Πρὸ τῆς μεγάλης μου ταραχῆς ὁ Ὀσκαρ συνεκινήθη.

— Ἀλήθεια! λέγει, περιφρονημένος δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ εἰς τὸ δωμάτιον. Ἄν πρέπει γὰρ ἴδω οὔτε τὴν κυρίαν Σκαίφ, οὔτε τὸν ἀδελφόν της... Ἀστυχῆς μικρὰ Μιριέλ! Σοῦ γνωστοποιῶ Πλέδελ ὅτι εἶμαι ἐροιστευμένος μὲ αὐτὴν. Ὅχι μνηστευμένος, οὔτε τίποτε ὅμοιον, ἀλλὰ ἐροιστευμένος. Ἐχασε λοιπὸν τὸ κεφάλι της;

— Εἶναι φοβισμένη, τρέμει. Ὅλ' αὐτὰ φαίνονται βεβαίως παράλογα, ἀλλ' εἶναι ἀληθῆς μὲ παρεκάλεισε γὰρ σέ ἀπομακρύνω ἀπὸ τὴν μητρὸς της, καὶ ἐπεσχέθη γὰρ μὴ σοῦ πῶ ποῦ κατοικοῦν ἡ κ. Σκαίφ καὶ ὁ κ. Μερέλλο.

Φανερὰ δεσηροστημένος ὁ Ὀσκαρ προσεπάθησε γὰρ μὴν ἀποδείξῃ τίποτε.

Μετ' ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας ἔφυγε.

Τὴν ἐσπέραν, ἐδειπνήσαμεν ὁμοῦ. Δὲν ἔπαυε γὰρ μοῦ ὁμιλῆ περὶ τῆς ἀνακαλύψεώς του. Δὲν εἶπομεν ὅμως τίποτε περὶ τῆς κ. Σκαίφ καὶ ἠέπισα ὅτι ὁ φίλος μου δὲν θὰ ἐπιπτεν εἰς τὰς χεῖρας αὐτῆς τῆς ἑγναϊκῆς, ἢ ὅποια, ἠροχισα γὰρ φοβοῦμαι, ὅτι ἦτο τυχοδιώκτρια.

Ἦμέρα τινες παρήλθον.

Πῶσαν τινὰ βλέπω τὸν Ὁσκαρ.

— "Ε! λοιπὸν μοῦ λέγει, ἡ μικρὰ ἐφανερῶδη μόνη της. "Α! λέγε τώρα διὰ τὰς γυναϊκῆς καὶ τὰ ἐλαττώματά των. Ἦλθε χθὲς γὰρ μεῖς εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν μου, λέγουσα ὅτι δὲν ἠμπόρη γὰρ κάμῃ ἀλλέως. "Α! φίλε μου, τώρα πλέον τὸ καταφύγιον τῶν Σκαίφ δὲν εἶνε πλέον δ' ἐμὲ μυστικόν. Ἡ Μιριέλ μοῦ τὰ διηγήθη ὅλα. Δειπνῶ ἀπόψε εἰς τὴν Ροζεραὶ καὶ σὲ προσκαλοῦν καὶ σέ.

Ἦμῃν ἔτοιμος γ' ἀρνηθῶ, ὅταν ὡς ἐν ὁμοίῳ εἶδον ἔμπροσθέν μου τὸ παράδοξον πρόσωπον, τὸ δακρυσμένον καὶ ὠχρὸν τῆς Μιριέλ, τοιοῦτον ὅπως τὸ εἶδον τὴν ἡμέραν ποῦ με παρεκάλει γὰρ σώσω τὸν φίλον μου. Ὅσον ἀνεξήγητος καὶ ἂν ἐφαίνετο ἡ σημερινὴ της συμπεριφορὰ, ἀπεφάσισα μ' ὅλα ταῦτα γὰρ μεταβῶ τὴν ἐσπέραν μὲ τὸν Ὁσκαρ.

Ἐφθάσαμεν εἰς τὴν Ροζεραὶ κατὰ τὴν 7 καὶ ἡμίσειαν ὥραν. Ἡ κ. Σκαίφ μᾶς ἐδέχθη μὲ λαμπροτάτην ἀσιατικὴν τουαλέτταν. Ἀδάμαντες ἔλαμπον εἰς τὴν μελανὴν κόμην της καὶ ἐσπινθηροβόλον γύροθεν τοῦ λαιμοῦ της, ἀξιοθανμάστου διὰ τὴν εὐγραμμίαν. Ἦτο ἄνευ ἀμφιβολίας, μία τῶν ὠραιότερων γυναϊκῶν ὅπου ἐγνώρισα.

Ἡ ὠχρὰ μικρὰ Μιριέλ εἶχεν ἐσβεσμένον ἔφος καὶ πολλὸν ἀσημαντὸν πλησίον τοῦ λαμποῦ αὐτοῦ πλάσματος.

Ὁ κ. Μερέλλο ἦτο ὡς ἀνὴρ, ἢ ἀκριβῆς φωτογραφία τῆς ἀδελφῆς του.

Εἰς τὸ δειπνῶν, ἐπηρετήθημεν ὑπὸ τῶν ἰσπανικῶν ἐπιτηδεῶν: εἰς μαῦρος τοῦ ὁποίου τὸ ἔφος ἐνέπνευ ἀποστροφὴν ὀνομαζόμενος Σίμφων, ἔμεινε κινῶν ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ δείπνου ὄρθιος, ὀπισθεν τῆς κυρίας του, ἢ ὅποια, πολλὴ τεταραγμένη ἔπινε σαμπάνια, καὶ ὠμίλει εἰς ὄλους περὶ τῆς μεγάλης ἀνακαλύψεως.

— Ἐπρεπε γὰρ μᾶς δεῖξετε τὸν χάρτην σας, φίλε μου, λέγει.

Ὁ Ὁσκαρ ἐσηκώθη ἀφηνιδίως.

— Ζητήσατέ μου ὅ,τι θέλετε ἀλλὰ ὄχι τὸν χάρτην.

Ἡ κ. Σκαίφ δὲν ἐλέμενε. Αἱ κυρία διηλθον εἰς τὸ σαλόνι καὶ κατόπιν ὁ Ὁσκαρ καὶ ἐγὼ τοὺς ἐγκαταλείψαμεν διὰ τὸ Λονδίνον.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξιδίου μας τὸν ἐπληροφόρησα, ὁ τραπεζίτης Λανκάστερ εἶχε τηλεγραφήσῃ ὅτι θὰ ἐπέστρεφε τὴν ἐρχομένην

Παρασκευὴν καὶ ἦτο πρόθυμος γὰρ μᾶς δεχθῆ.

Τὴν Τρίτην ὁ Ὁσκαρ δὲν ἐφάνη.

Τὴν Τετάρτην τὸ ἐσπέρας, ὅτε ἐπέστρεφον εἰς τὴν οἰκίαν μου ἀρκετὰ ἀργά, εὔρον τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολήν.

«Δὲν εἶμαι παράφρων.

Ἐδωροδόκησα τὴν βοηθὸν τῆς κουζίνας, τὴν μόνην Ἀγγλίδα ἢ ὁμοίαν εὐρίσκειται εἰς τὴν οἰκίαν, διὰ γὰρ ῥίξῃ τὴν ἐπιστολήν αὐτὴν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον.

Πιστεύσατε εἰς τοὺς λόγους μου. Ἐὰν ἐπῆγα γὰρ εὔρω τὸν κ. Ὁσκαρ, ὅστις ἀναμφιβόλως θὰ σᾶς τὸ εἶπε, βεβαιωθῆτε ὅτι με εἶχον ἐκβιάσει.

Εἶμαι τώρα ἀδυστηρῶς ἀπομεμονωμένη εἰς τὸ δωμάτιον μου, διότι λέγουν εἶμαι ἀσθενῆς, ἐνῶ πράγματι εἶμαι φυλακισμένη, ὁ κ. Ὁσκαρ ἐγενεμάτισεν ἀκόμη ἐδῶ χθὲς τὸ ἐσπέρας καὶ ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν φαρμάκου τινὸς τὸ ὁποῖον ἔβαλαν εἰς τὸν οἶνόν του, παρέδωσε ὅλα τὰ μυστικά της ἀνακαλύψεώς του, ἐκτὸς τῆς ἀκριβοῦς τοποθεσίας. Θὰ δειπτήσῃ ἐδῶ, αὔριον τὸ ἐσπέρας ἀργά, καὶ θὰ φέρῃ τὸν σπουδαῖον χάρτην.

Ἐὰν τὸ κάμῃ δὲν θὰ ἐξέλθῃ ζῶν τῆς Ροζεραί. Ὅλα εἶνε ἔτοιμα.

Σᾶς γράφω ὅσα γνωρίζω.

Μὴ με προδώσετε, ἀλλὰ σώσατέ τον!»

Δὲν ἀμφέβαλα ποσῶς. Ἡ Μιριέλ δὲν ἦτο παράφρων. Ἡ ἐπιστολή της ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν.

Ἦτο ἀργά, σχεδὸν μεσάνυκτα, ἀλλὰ δὲν ἔπρεπε γὰρ χάσω στιγμὴν. Εἶχα ὡς φίλον ἕν κάποιον ἰατρὸν Γκάρολαν, ἄλλοτε χρηματίσασα εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἀστυνομίας πολλὰ ἔτη. Διηθύνθη ἄμέσως πρὸς αὐτόν. Ἄνευ προοιμίου, τοῦ διηγήθη ὀλόκληρον τὴν ἱστορίαν. Διὰ γὰρ τὸν πείσω, τοῦ ἔδειξα τὴν ἐπιστολήν τῆς Μιριέλ. Με ἠκόνσε χωρὶς γὰρ με διακόμῃ καὶ ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολήν χωρὶς γὰρ φέρῃ σχόλια. Ὅταν τὴν ἐδίπλωσε καὶ μοῦ τὴν ἔδωκεν ἐσιώπα ὀλίγας στιγμᾶς, αἱ ὅποια μοῦ ἐφάνησαν ἀτελεύτητοι καὶ ἐπὶ τέλους εἶπε.

— Μερικὰς πληροφορίας ἀκόμη, σᾶς παρακαλῶ.

Ὁ Λανκάστερ σᾶς ἔδωσε συνέντευξιν;

Διὰ ποίαν ἡμέραν καὶ ποίαν ὥραν;

— Τὴν ἐνδεκάτην Παρασκευὴν πρωτῶ.

— Ἀναμφιβόλως ἢ κ. Σκαίφ καὶ ὁ ἀδελφός της τὸ ἀγροῦν;

— Βεβαίως!

— Ἐὰν ὑπάγῃ ὁ Ὁσκαρ αὔριον τὴν ἐσπέραν εἰς τὴν Ροζεραί, ἢ συνέντευξις τοῦ κ. Λανκάστερ δὲν θὰ γίνῃ βεβαίως. Ἡ κ. Σκαίφ καὶ ὁ κ. Μερέλλο εἶναι ἀποφασισμένοι γὰρ μάθουν τὸ μυστικόν τοῦ Ὁσκαρ. Ἐὰν ὑπάγῃ εἰς τὴν οἰκίαν των, δὲν θὰ ἐξέλθῃ ζῶν.

Θάλασσαν Κινηματογράφου ἀπέναντι Ταχυδρομείου οὕτως τὰ ἐρείπια ἔφραξαν τὴν παρακειμένην ἑδῶν.

— Τότε;

— Ἄφησε με: ἐγὼ θὰ ἐπεργήσω. Θὰ ἐπάγω γὰρ ἴδω ἄμέσως τὸν ἐπέπτην Φρόσσι. Θὰ σὲ πληροφορῶ τὰ καθέκαστα.

Τὴν ἐπαύριον τὸ πρωτῶ, ἐπῆγα γὰρ εὔρω τὸν Ὁσκαρ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ὅπου ἐσυνείθηε γὰρ προγενεματῆ. Ἐφάνη δυσηρεσημένος μὲ τὴν ἐπίσκεψίν μου καὶ με ἐδέχθη ὄχι τόσον φιλικῶς.

— Τί σοβαρὸν ἔφος Πιλέδελ! μοῦ λέγει. Κακὰς εἰδήσεις φέρεσι;

— Καθόλου. Θέλω γὰρ ἀπαυθῶ διὰ μίαν ἡμέραν. Μοῦ ἦλθεν ἡ ἰδέα γὰρ κάμωμεν ἕνα γύρον εἰς τὸ Μπραϊκτον καὶ γὰρ ἐπιστρέψωμεν ἐγκαίρως αὔριον, διὰ τὴν συνέντευξιν μας μὲ τὸν Λανκάστερ.

— Ἀδύνατον, μοὶ ἀπαντᾷ, εἶμαι προσεκλημένος διὰ τὸ ἐσπέρας.

— Θὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν Ροζεραί;

— Ναί.

— Παρέδωσες τὸ μυστικόν σου εἰς τοὺς Σκαίφ;

— Ποῖος σοῦ τὸ εἶπεν; Πῶς τὸ γνωρίζεις;

— Δοκίμασε γὰρ μοῦ τὸ ἀρνηθῆς.

Ὁχρίασε φρικωδῶς, κατόπιν, μὲ δόναμιν, ὅπως φανῆ ἀτάραχος εἶπεν.

— Καὶ διατὶ ὄχι; ὁ Λανκάστερ δὲν θὰ εὔρη ἄσχημον τὸ ὅτι ἀναζητῶ πλουσίους εταίρους. Τέλος πάντων— ὁ γέλως τοῦ ἦτο ψευ-

δης—θέλω γὰρ κάμω ὅ,τι μοῦ περᾶσῃ ἀπ' τὸ κεφάλῃ. Κατάλαβέ το, φίλε μου, ἐὰν θέλῃς γὰρ εἶμεθα καλοὶ φίλοι. Καὶ τώρα, φθάνει διὰ σήμερον. Θὰ συναντηθῶμεν αὔριον ἐπὶ τοῦ Λανκάστερ.

Ἀδύνατον γὰρ ἐπιμείνω, καὶ ἔφυγα. Εἰς τὰς πέντε τὸ ἀπόγευμα, λαβὼν τηλεγράφημα, ἐπῆγα εἰς τὸν Γκάρολαν. Ὁ ἐπόπτης τῆς ἀστυνομίας κ. Φώρσι ἦτο ἐκεῖ. Αἱ ἀνακρίσεις τὰς ὁποίας ἔκαμεν ἄνευ ἀργοπορίας ἀπεδείκνυν τὰς ὑπονοίας μου. Ἡ κ. Σκαίφ καὶ ὁ ἀδελφός της Μερέλλο ἦσαν συνεταιροὶ μᾶς συμμορίας μαύρων τῆς Βραζιλίας, καὶ ἐπιφορητομένοι γὰρ βιάσων τὸν Ὁσκαρ ὅπως φανερώσῃ τὴν ἀκριβῆ θέσιν τῶν χρυσορυχείων.

— Τώρα, προσέθεσεν ὁ ἰατρὸς Γκάρολαν, ἀκούσατε καλά. Ἡ λύσις πρέπει γὰρ γίνῃ τὴν ἐσπέραν τῆς νυκτὸς αὐτῆς. Ὁ Ὁσκαρ θὰ ὑπάγῃ γὰρ δειπνήσῃ εἰς τὴν Ροζεραί καὶ γὰρ φανερώσῃ ἀναμφιβόλως τὸ μυστικόν. Θὰ ὑπάγωμεν, ὁ ἐπόπτης καὶ ἐγὼ καὶ μερικοὶ τῶν ἀνθρώπων του, γὰρ περικυκλώσωμεν τὴν οἰκίαν, μόλις ἀρχίσῃ γὰρ νυκτώσῃ. Πρέπει γὰρ ἐμποδίσωμεν τὸν Ὁσκαρ γὰρ εἰσελθῆ εἰς τὴν Ροζεραί. Αὐτὸ ἀφορᾷ σᾶς. Ἐὰν παρ' ὅλας τὰς δυνάμεις, ὁ Ὁσκαρ θέλει γὰρ εἰσελθῆ, θὰ κάμωμεν ὅ,τι δυνάμεθα ὅπως τὸν σώσωμεν ἀπὸ τοῦ κινδύνου.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

— "Ε! Γκαρούν τί κάρες; Με τό μαγ-
τίλι σου ακουπίζεις τό πιάτο μου;

— "Ω! μή πειράζεσθε, κίριε, τὸ μαγίλι
μου εἶνε πολὺ βρώμικο....

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΧΡΥΣΑ ΛΟΓΙΑ

36. Αἴνιγμα

Εἶμαι κάτι τί
ἔγω πελλήν οἶξιαν
ζοῦν ἀπ' ἐμέ πολλοί
καί ὅμως — μὰ τὸν Δία —
δὲν ἐννοῶ γιὰτί
τόσον ἐπικραίως
ἢ ὑπαρξίς μου ζῆ
Δι' ὅλους ἀνατέλλει
σκαπίρως ἢ ἡμέρα
ὅμως γαβείς με στέλλει
ἀκόπως σίον ἀέρα.

37. Γυῖθος

Ὅχι HN ος + Τίθεται

38. Γυῖθος

—Γ— ὄνος ὦα (νί—θῆττα—(ώ)
ὅπως (πί—θῆττα) αἰλου:

39. Φύρον μίγον

Γόμεπος — Μοισσι

Κιόδος

ΛΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

17ου ΤΕΥΧΟΥΣ

- 46. Οὐρά — Νι — Α = Οὐρανία.
- 47. Ἐμπροσθεν εἶνε ἐπίσημα.
- 48. Καλονή ἀπόλυται.

Αὐται: Ελένη Παπᾶ ἐκ Νικοπίλεο 3. — Ἀνδρῖα: Στεφάνου ἐκ Σύρου 2. — Ἀθην. Σκλιδούρης ἐκ Σαρωνίης 2. — Ἐλπίς Ζίφου ἐκ Παιραϊῶ; 3. — Ἀριστ. Παπαγεωργίου ἐξ Ἀθηνῶν 1. — Γ. Παντιᾶ: ἐκ Θεσσαλονίκης 1. — Δρ. Κύκου ἐξ Ἀθηνῶν 2. — Μαρτυμένη Ἀκτὴ ἐκ Παιραϊῶς 2. — Μαῦρος Κύκου ἐξ Ἀθηνῶν 3. — Λευκὴ Κέφα ἐκ Κερκύρας 3.

(Πλάτωνος Δρακοῖλη).

Ἡ ἀνάπαυσι τοῦ πνεύματος θίπει τὸν ἀνθρώπον ἐν εὐνήν πρὸς ὅλον τὸν κόσμον. Ἡ τοιαύτη εἰσὶν εἶνε ἢ μέθοδος τῆς ἐπιτελείου; μεγάλων ἔργων ἐν σιμμιζμῷ μετὰ τοῦ Θεοῦ. Ἐνα μᾶθης τὴν τέχνην τοῦ ἀγαπαῖσθαι, πρῶται ν' ἀσχίσης ἀπὸ τὸν καρῶνα τοῦ νᾶ ἐγκαταλίπης πᾶσαν σκέψιν καὶ φροντίδα τῆς ἰβδουμάδος ἐκάστην Κυριακίη.

Ὁ λαίμαργος λαμβάνει πολὺ ὀλίγον ὄφελος ἐκ τῆς τροφῆς του. Εἶνε ὡς νᾶ θέτης ἀνθρώπος καὶ εἶλα, δια ἐν μεγάλῃ ποσότητι, ὅλα διὰ μιᾶς, ἐντὶς ἰστίως, ἦτις οὕτω δὲν δύναται νᾶ ἀναπνέξῃ πῶρ. Ὀλίγη τροφή, τρωγομένη ἐν ἀκαπαῖσει, μασομνητη βεβουλεμῆτως καὶ μετὰ εἴτως εἰπεῖν βεβουλεμῆτης τέλειως, θᾶ σοὶ προσκομίσῃ περισσότερ ν καλόν, παρὰ δεκαπλασία τροφή τρωγομένη ἐσοπευμένως.

Οἱ πολλοὶ θεωροῦν ὡς ἀρετὴν νᾶ εὐδᾶκωται εἰς διηρηκὴ ἰγνασιον καὶ ὅταν ἢ κόπῳσις τοῖς καταβᾶλη, αἰτι νᾶ σπεῖδον εἰς ἀνάπαυσι λαμβάνον διγερευτικά, ἵνα ἐξακολοθῶσι δοῶντες. Ἀσχοῦνται νᾶ δώσωσι εἰς τὴν Φίσιον τὸν αἰτοῦμενον καιρὸν, ἵνα ἱπισκενύσῃ τὴν μηχανίη. Νομίζον ὅτι ἔχ.νν ἀνάγκην ἱατροῦ, ἐνφ ἀπλοῦστάτα ἔχον ἀνάγκην ἀγαπᾶσθαι. Ἀνοτιγῶς τὸ κοινοτικὸν εἶσθημα, τὸ ὅλοισν βασᾶζεται ἐπὶ τοῦ ἀγαγωνισμοῦ, ἀναγκάζει τοῖς πολλοῖς νᾶ παραβᾶσῳσι τὴν περὶ ἀγαπᾶσθαι ἀπαίτησι τῆς Φίσιως.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«ΚΡΗΤΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ». — Εξελόθη νέν τεύχος τοῦ καλῆς αὐτοῦ περιοδικῶ, πλοῦσιον εἰς ὕλην ἐνδιαφέροντων.

«ΕΘΝΙΚΗ ΜΟΥΣΑ». — Ἐξελόθη τὸ πρῶτον τεύχος τοῦ νέου τούτου μῦσ καὶ περιοδικῶ, ὄργανου τοῦ Ἐθν. Μουσικῶς Συλλ. γῦσ με πλοῦσιαν ὕλην καὶ διπλὴν παρασημαντικὴν.

«ΠΡΟΟΔΟΣ» τῆς Τῆ.ου. Εἰς τὴν ἀξιολογὸν ἐπαρῆ καὶ ἐνημερίδα εἰργασθεῖα πᾶσιν πρόδοον, εἰσελθόντων εἰς τὸ Γ' ὄν ἔτος.

ΤΥΠΟΙΣ «ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ»
1 — ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ — 1